בס"ד
גליון מס' 14
שבט
תשפ"ד

עיר ברסלב

אשר יצוה

תלמידים שזכו להסתופף בצילו של מוהרא"ש זי"ע, מגלים **סיפורים אישיים, הוראות פרטיות, ושיחות נפלאות,** על פי נושאי **הצוואה הקדושה** שהשאיר לנו

הצוואה הקדושה

משניות במתנה
גנזי ההיכל

מילואים אצל רבינו
סיפורים מהפצה

טיפה אחת לפה...
מדור חדש
שאלתי למורי

עיר ברסלב

יו"ל על ידי חסידי ברסלב תלמידי היכל הקודש

מיסודו של
מרן מוהרא"ש זי"ע

בנשיאות מו"ר הרה"צ
ר' יצחק שמואל אהרן לעזער
שליט"א

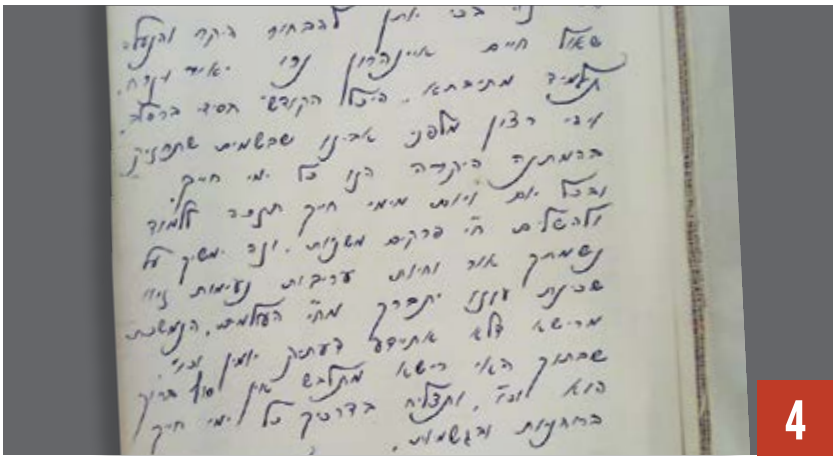
עורכים ומשתתפים

הרב שלמה ברוך בלוי
שלום נתן גומבערג
אהרן בלוי
אליעזר שלמה מימוני
נחמן נתן סולומון
יוסף אלימלך בלוי
ידידיה אשר מלכי

לפניות למערכת

053-318-6570
breslev.shely@gmail.com

בתוכן

4

מתנה ממוהרא"ש

התנאי העיקרי, שבלעדיו לא היה הבחור יכול להמנות על תלמידי מוהרא"ש: ח"י פרקים משניות!

5

שאלתי למורי

לכל קונטרס יש כתובת, מה עם ערימת קונטרסים?...

10

אשר יצוה

שיחות אישיות של אנ"ש על פי הצוואה הקדושה של מוהרא"ש זי"ע

15

מילואים אצל רבינו...

כשאחד מאנ"ש נקרא לשרת במילואים בפלוגה הישנה בה היה לפני שחזר בתשובה, ללא שום יכולת דחיה.

הקמפיין הגדול וההצלחה הכבירה || חנוכה בהיכל הקודש || "בהיכלו" כולו אומר כבוד

חדשות ברסלב

שידוך בשניה

לכבוד מערכת עיר ברסלב שלום וברכה.

אני בחור ישיבה מירושלים, וכבר הגעתי לגיל השידוכים, ובאמת התחילו הורי לשמוע כל מיני הצעות, אבל היות וקראתי בעלון "בהיכלו" בו הובא שיחה ממורינו הרה"צ שליט"א שסיפר שלמד יחד עם בחור אחד מאנ"ש שכשהתארס הבחור ההוא הוא סיפר למו"ר שליט"א שזו היתה ההצעה היחידה ששמע, כי הוא ביקש מהשם יתברך שלא יצטרך סתם לשמוע ולהתבלבל מכל מיני הצעות שהם לא הזיווג האמיתי שלו, ומורינו שליט"א מביא זאת כדוגמא על כוח התפילה שאפשר לפעול כל מה שרוצים.

וגם אני התפללתי על זה, אף שרציתי מאד לקיים רצון רבינו להתחתן בגיל צעיר ככל האפשר, אך לא רציתי סתם הצעות וכו' ובאמת הפסיקו ההצעות.

לא רצתי אחר סגולות וכו', אלא מה שרבנו ז"ל אומר, למשל הייתי מקפיד לבוא לשיעור השבועי ביום רביעי, כי רבינו אומר שבאים לשמוע את הצדיק זה סגולה לשידוך כי הדעת של הצדיק משדך כל השידוכים, וגם אמרתי תהילים בציון מוהרא"ש ז"ל.

בתחילת חודש אלול, הגיע לידי הגיליון שלכם "עיר ברסלב", והעיצוב משך אותי להסתכל ולעבור על זה, ממש בהצצה מהירה, והנה נתקלו עיני בכתבה על סיפור ההבטחה של מוהרא"ש לבחורים שיסיימו 40 פעם תענית מט"ו אב עד ר"ה - הוא מבטיח להם זיווג הגון. היות וכבר עברו שבועיים מט"ו אב, אמרתי אגש למו"ר הרה"צ שליט"א ואשאל אותו אם זה עדיין שייך, ואמר לי "בוודאי", זה היה גם כבר בלילה, אז שאלתי אם אני יכול להתחיל מחר בבוקר, ואמר לי "בוודאי בוודאי".

זה לא היה קל בכלל, בפרט עם הנסיעה לרבינו כפי שנוסעים בשנתיים האחרונות, עם דרך ארוכה ומפותלת. ימי החגים בהם יש פחות זמן פנוי וכו'. אבל ברוך ה' זכיתי להתחזק באמונת חכמים וללמוד 40 ימים ברציפות כל יום כל המסכת. ואז בדיוק חודשיים לאחר מכן היתה הצעה ראשונה וזכיתי להעשות חתן, ובימים אלו אני מתכונן ליום נישואי בשעטו"מ

רציתי לחזק אתכם על מה שאתם עושים, שתדעו שלפעמים מישהו מציץ שניה אחת בגיליון, וזכה לדבר נפלא כזה.

יישר כחכם,

שמעון ש. ירושלים

שתי שיחות באיור אחד

במדור שיחה בחידה של הגיליון האחרון, הבאתם איור לתאר מאמר רבינו בספר המידות (אות מריבה סימן צ"ט), "על ידי לימוד תורה נופל פחד על האומות, שלא ילחמו עם ישראל".

רציתי להוסיף, שלא לחינם הילד עומד על הכסא ולומד, כי ישנו סעיף נוסף בספר המידות, בו רבינו אומר (אות ישועה סעיף יח) "על ידי לימוד בעמידה מפר עצת האומות", ככה שבאיור אחד טמונים באמת שתי מאמרי רבינו...

חזקו ואמצו להמשיך בהוצאת הגיליון.

ש. נ.

יעמדו על הברכה נדיבי עם שנדבו להפצת גיליון זה

לרפואת אסתר פראדל בת שרה שיינדל

לע"נ הבה"ח יעקב מאיר ז"ל בן ר' ישראל אהרן נ"י

לזכות ליאור יצחק וסמדר תורג'מן וכל יוצ"ח

לרפואת והצלחת ר' שלמה ברוך בן רבקה

לזכות בת שבע ונחמן ישראל בני רות

לזכות ידידיה אשר ויצחק עזרא בני אסתר נוגה, לזיווג הגון

לזכות ליאה אסתר בת רות

לזכות יוסף אלימלך בן שינדל

לזכות השתתפות בהפצת הגליון אפשר לפנות למערכת

מתנה ממוהרא"ש

עם בואם של בחורי אנ"ש בשערי מתיבתא היכל הקודש, הישיבה הקדושה שהתקבצה סביב מוהרא"ש זי"ע, ידעו היטב את התנאי העיקרי, שבלעדיו לא היה הבחור יכול להמנות על תלמידי מוהרא"ש:

ח"י פרקים משניות!

יראת הכבוד אפפה את הבחורים בעיקר בעניין זה, שמא ימצאו את עצמם בשעת לילה מאוחרת, כשכבר מגיע זמן השינה, והם עדיין לא יסיימו ח"י פרקים, והריש מתיבתא, הלא הוא מוהרא"ש הקדוש זי"ע, יפנה אליהם: "האם סיימת כבר ח"י פרקים משניות?"...

כמעט ולא היתה שיחה אחת, בה לא דיבר מוהרא"ש על המעלה הנפלאה של אמירת משניות, איך שבכוחה לזכך את הנשמה לגמרי, לשנותה לטוב, ולהמשיך עליו נשמה קדושה מעולם העליון, ואפילו שכבר נתלכלכה עם כל מיני עוונות וזוהמות, רחמנא ליצלן. הרי ראשי תבות הפסוק "ה'עלית מ'ן ש'אול נ'פשי" הוא "משנה" כי בכוח לימוד משניות להעלות את האדם משאול תחתיות ממש ולהשיבה אל השם יתברך.

"כמו צמר פלדה" היה נוהג לומר במשל, "אם תראו לפעמים יש סירים שהלכלוך בהם כל כך נדבק, עד שלא יורד בניקוי רגיל, צריך חומרים חזקים וצמר פלדה והנה פלא הלכלוך נעלם, כן הוא לימוד משניות, אף אם הנשמה מלוכלכת כל כך, שלא עוזר ניקוי רגיל, המשניות הקדושות מנקות זאת לגמרי".

בתמונה: הקדשה אישית בכתב יד קודש מוהרא"ש זי"ע על הששה סדרי משנה שנתן להר"ר שאול חיים איינהורן הי"ו עם תחילת לימודו במתיבתא היכל הקודש.

לפני השער, על כל כרך מהשלושת הכרכים של הסט, רשם מוהרא"ש הקדשה בכתב ידו, בזו הלשון:

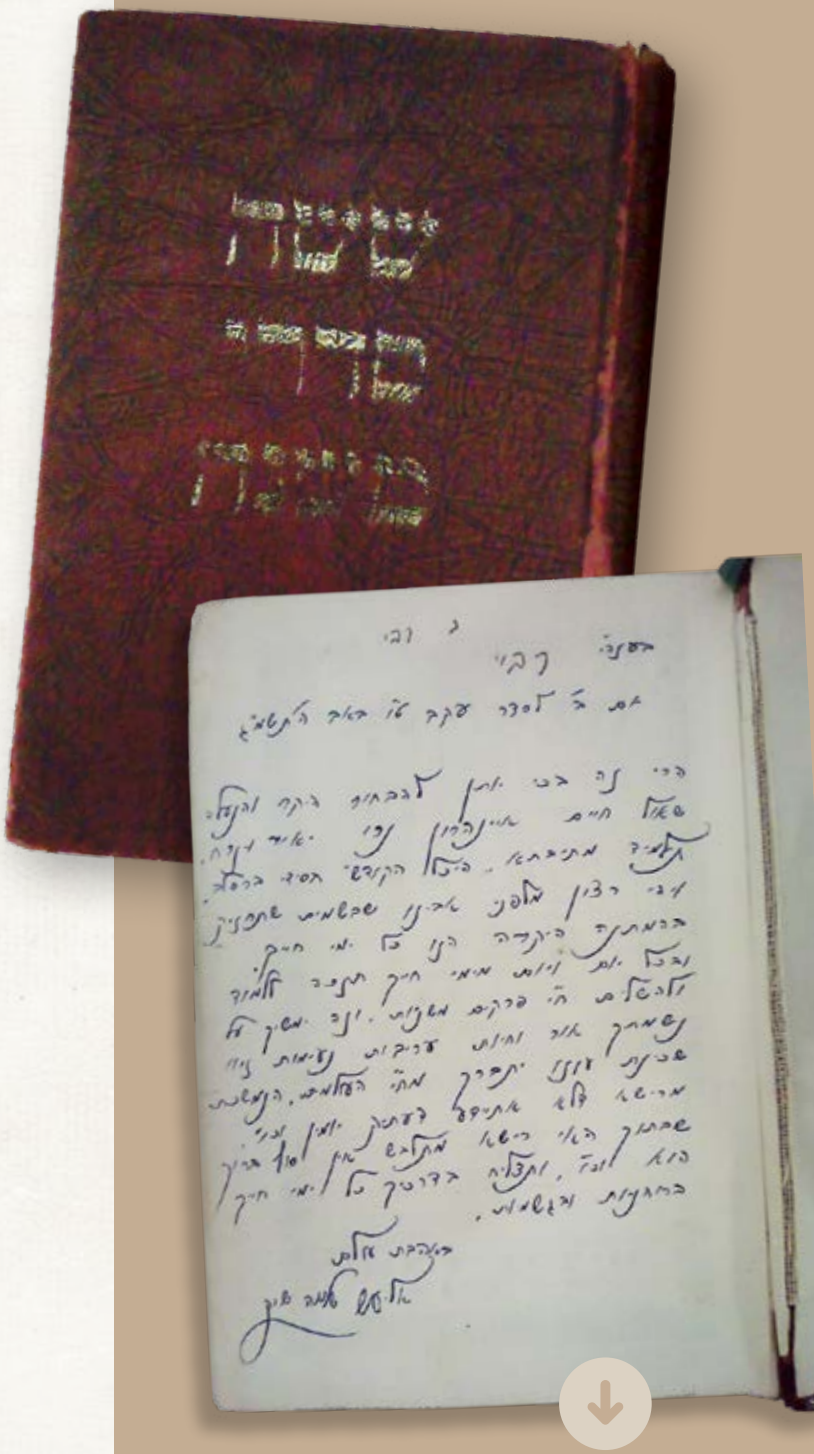
יוֹם ב' לְסֵדֶר עֵקֶב, ט"ו בְּאָב ה'תשמ"ג

הֲרֵי זֶה בְּכִי יִתֵּן לְהַבְחוּר הַיָּקָר וְהַנַּעֲלֶה שָׁאוּל חַיִּים אַיְנְהוֹרְן נֵרוֹ יָאִיר וְיִזְרַח, תַּלְמִיד מְתִיבְתָּא "הֵיכַל הַקֹּדֶשׁ" חֲסִידֵי בְּרֶסְלֶב, וִיהִי רָצוֹן מִלִּפְנֵי אָבִינוּ שֶׁבַּשָּׁמַיִם שֶׁתַּחְזִיק בְּהַמַּתָּנָה הַיְקָרָה הַזּוֹ כָּל יְמֵי חַיָּיךְ, וּבְכָל יוֹם וְיוֹם מִימֵי חַיָּיךְ תִּזְכֶּה לִלְמֹד וּלְהַשְׁלִים ח"י פְּרָקִים מִשְׁנָיוֹת, וְזֶה יַמְשִׁיךְ עַל נִשְׁמָתְךָ אוֹר וְחִיּוּת עֲרֵבוּת נְעִימוּת זִיוּו שְׁכִינַת עֻזּוֹ יִתְבָּרַךְ מֵח"י הָעוֹלָמִים, הַנִּמְשָׁכָת מֵרֵישָׁא דְּלָא אִתְיְדַע דְּעִתִּיק יוֹמִין וְכוּ', שֶׁבְּתוֹךְ הָאִי רֵישָׁא מִתְלַבֵּשׁ אֵין סוֹף בָּרוּךְ הוּא וְכוּ', וְתַצְלִיחַ בְּדַרְכֶיךָ כָּל יְמֵי חַיָּיךְ בְּרוּחָנִיּוּת וּבְגַשְׁמִיּוּת.

בְּאַהֲבַת עוֹלָם

(חי"ק).

יצויין, כי זה לא מעשה נדיר, כל תלמיד באותם ימים קיבל סט והקדשה אישית. והאמת, גם היום לאחר הסתלקותו לעילא, עדיין מקבלים אנחנו סטים על גבי סטים של משניות, שמוהרא"ש הקדוש זי"ע, בדיבורי קדשו, ספריו הנפלאים, ותלמידיו הקדושים, מחזקים אותנו להחזיק בהם ולטהר נפשנו על ידם.

המשניות וההקדשה האישית שרשם מוהרא"ש על כל כרך מהסט שנהג לתת לכל תלמיד "מתיבתא היכל הקודש"

שאלתי למורי

שאלות ותשובות הליכות חיים שנשאל
מורינו הרה"צ שליט"א ע"י אנ"ש

בְּלֶכְתֵּנוּ אַחַר תְּפִלַּת שַׁחֲרִית שֶׁל שַׁבָּת קֹדֶשׁ וְקִדּוּשָׁא רַבָּה, שָׁאַל אֶחָד מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ אֶת מוֹ"ר שְׁלִיטָ"א שְׁאֵלָה שֶׁרַבִּים הֵם הַמִּתְמַהִים בַּדָּבָר:

כְּשֶׁהוֹלְכִים לְהֶפְצָה, פְּעָמִים רַבּוֹת אַחַר שֶׁנִּגָּשִׁים לָאָדָם הֵן בְּרִכְבּוֹ וְהֵן בְּבֵיתוֹ - הוּא מוֹצִיא עֲרֵמָה שְׁלֵמָה שֶׁל קוּנְטְרֵסִים וְתוֹהֶה עַל כָּךְ שֶׁמְּבִיאִים לוֹ עוֹד... וִידוּעָה אִמְרָתוֹ שֶׁל מוֹהֲרָא"שׁ הַקָּדוֹשׁ: "לְכָל קוּנְטְרֵס יֵשׁ כְּתֹבֶת", אִם כֵּן מָה עוֹשִׂים בְּמַצָּב כָּזֶה שֶׁרוֹאִים שֶׁמִּצְטַבֵּר אֵצֶל מִישֶׁהוּ הַרְבֵּה קוּנְטְרֵסִים אוֹ שֶׁהוּא כְּבָר שָׂם אוֹתָם בַּגְּנִיזָה?

מוֹ"ר שְׁלִיטָ"א עָנָה וְאָמַר: **בְּוַדַּאי וּבְוַדַּאי לְכָל קוּנְטְרֵס יֵשׁ אֶת הַכְּתֹבֶת הַנְּכוֹנָה אֲלֵיהֶם הוּא צָרִיךְ לְהַגִּיעַ!** וּמַה שֶּׁרוֹאִים לְפָעָמִים שֶׁמִּצְטַבֵּר אֵצֶל אֲנָשִׁים קוּנְטְרֵסִים – אָסוּר לְהִתְבַּלְבֵּל מִזֶּה, כִּי הֲרֵי רַבֵּנוּ זַ"ל כָּתַב סֵפֶר לָנוּ עַל זֶה מָשָׁל (חַיֵּי מוֹהַר"ן, סִימָן שצ"א): **"מֶלֶךְ אֶחָד שָׁחָלָה בְּנוֹ יְחִידוֹ בְּיוֹתֵר, עַד שֶׁכָּל הָרוֹפְאִים מָשְׁכוּ יְדֵיהֶם מִמֶּנּוּ וְנִתְיָאֲשׁוּ מֵרְפוּאָתוֹ.**

בְּתוֹךְ כָּךְ בָּא רוֹפֵא מֻפְלָג בְּחָכְמָה מְאֹד, וּבִקֵּשׁ הַמֶּלֶךְ מִמֶּנּוּ בְּתַחֲנוּנִים גְּדוֹלִים לְהִשְׁתַּדֵּל עִם בְּנוֹ. וְהֵשִׁיב לוֹ הָאֱמֶת, שֶׁרְפוּאָתוֹ קָשָׁה וּרְחוֹקָה מְאֹד. אַף עַל פִּי כֵן, אִם יַעֲשׂוּ עוֹד תַּחְבּוּלָה אַחַת אֲזַי אֶפְשָׁר דְּאֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לוֹ רְפוּאָה. אַךְ אֵינִי יוֹדֵעַ אִם לוֹמַר לְךָ זֹאת הַתַּחְבּוּלָה מֻחֶמֶת שֶׁהִיא דָּבָר קָשֶׁה וְכָבֵד מְאֹד.

וְהִפְצִיר בּוֹ הַמֶּלֶךְ מְאֹד לְגַלּוֹת לוֹ הַתַּחְבּוּלָה. וְאָמַר לוֹ: תֵּדַע שֶׁבְּנְךָ הוּא חוֹלֶה מְסֻכָּן מְאֹד בְּתַכְלִית, עַד שֶׁכְּבָר אִי אֶפְשָׁר לִתֵּן לוֹ לְתוֹךְ פִּיו אֲפִלּוּ טִפָּה אַחַת מִסַּמְמָנֵי הָרְפוּאוֹת. אַךְ אֵיךְ שֶׁיֵּשׁ סַמְמָנֵי רְפוּאוֹת יְקָרוֹת כָּאֵלֶּה, אֲשֶׁר צְלוֹחִית אַחַת קְטַנָּה מְאֹד עוֹלָה לְסַךְ אֲלָפִי אֲלָפִים, וּצְרִיכִין לְמַלְאֹת חָבִיּוֹת מָלֵא מִסַּמְמָנִים הַיְקָרִים הָאֵלֶּה, וְלִקַּח בִּדְלָיִים מְלֵאִים מִסַּמְמָנִים הָאֵלֶּה וְלִשְׁפֹּךְ עַל בְּנְךָ הַחוֹלֶה. וּמִמֵּילָא מוּבָן שֶׁכָּל הַסַּמְמָנִים הַיְקָרִים הָאֵלֶּה יֵלְכוּ לְאִבּוּד לְגַמְרֵי, אַךְ אַף עַל פִּי כֵן יִתְחַזֵּק גּוּפוֹ מְעַט עַל יְדֵי זֶה. וְאוּלַי מִתּוֹךְ שֶׁיִּשְׁפְּכוּ עָלָיו הַרְבֵּה כָּל כָּךְ, יִכָּנֵס לְתוֹךְ פִּיו גַּם כֵּן אֵיזֶה טִפָּה עַל כָּל פָּנִים, עַל יְדֵי זֶה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לוֹ רְפוּאָה.

וְתֵכֶף וּמִיָּד נִתְרַצָּה הַמֶּלֶךְ לָזֶה וְצִוָּה לַעֲשׂוֹת כֵּן, וְעַל יְדֵי זֶה נִתְרַפֵּא הַבֵּן מֶלֶךְ".

וְכַיָּדוּעַ לָנוּ כַּמָּה אֲנָשִׁים זָכוּ לְהִתְקָרֵב דַּוְקָא כְּשֶׁמָּצְאוּ אֵיזֶה דַּף קָדוֹשׁ בַּגְּנִיזָה... טִפָּה אַחַת תִּכָּנֵס, וְתִזָּכֶה עוֹד נְשָׁמָה מִיִּשְׂרָאֵל לְהַעֲלוֹת אֲרוּכָה וּמַרְפֵּא לְכָל תַּחֲלוּאֶיהָ

וְהַנִּמְשָׁל מוּבָן לְעַנֵּינֵנוּ מְאֹד: נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל יְקָרוֹת וּקְדוֹשׁוֹת זְקוּקוֹת לְרְפוּאָה וּמָזוֹר, וּמָה עוֹשִׂים? שׁוֹפְכִים כָּל כָּךְ הַרְבֵּה סַמְמָנֵי תְּרוּפוֹת – קוּנְטְרֵסִים, סְפָרִים, גִּילְיוֹנוֹת – כְּדֵי שֶׁאוּלַי מִתּוֹךְ כָּךְ יִכָּנֵס אֵיזוֹ טִפָּה עַל כָּל פָּנִים, הַיְנוּ שֶׁהָאָדָם יִסְתַּכֵּל בְּאֵיזוֹ שִׂיחָה, בְּאֵיזֶה סְפוּר, אוֹ אֲפִלּוּ בְּדִבּוּר אֶחָד, וּמִתּוֹךְ כָּךְ יִתְעוֹרֵר לִתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה וְהִתְקָרְבוּת לַה' יִתְבָּרַךְ, וְיִזְכֶּה לִרְפוּאַת הַנֶּפֶשׁ וְהַגּוּף גַּם יַחַד.

וּכְשֶׁאָדָם יוֹדֵעַ אֶת זֶה – הוּא לֹא מִתְבַּלְבֵּל כְּלָל, אַדְרַבָּה! הוּא מֵפִיץ עוֹד וְעוֹד וְעוֹד, וַאֲפִלּוּ שֶׁהוּא רוֹאֶה שֶׁשָּׁמִים בַּגְּנִיזָה – לֹא יִתְבַּלְבֵּל, וְכַיָּדוּעַ לָנוּ כַּמָּה אֲנָשִׁים זָכוּ לְהִתְקָרֵב דַּוְקָא כְּשֶׁמָּצְאוּ אֵיזֶה דַּף קָדוֹשׁ בַּגְּנִיזָה... וְלָכֵן יַמְשִׁיךְ הָלְאָה בַּעֲבוֹדַת הַקֹּדֶשׁ, וּבְוַדַּאי עַל יְדֵי שֶׁיִּשְׁפֹּךְ עוֹד וְעוֹד תְּרוּפוֹת – אֲפִלּוּ שֶׁלְּכְאוֹרָה הָרֹב הוֹלֵךְ לְאִבּוּד, אֲבָל אוּלַי טִפָּה אַחַת תִּכָּנֵס, וּתְזַכֶּה עוֹד נְשָׁמָה מִיִּשְׂרָאֵל לְהַעֲלוֹת אֲרוּכָה וּמַרְפֵּא לְכָל תַּחֲלוּאֶיהָ, וְאַשְׁרֵי חֶלְקְךָ לָנֶצַח!

אירוע רב רושם בפתיחת הקמפיין הגדול "קיבוץ גלויות - קירוב הגאולה"

במוצש"ק פרשת ויצא, התאספו כלל אנשי שלומינו כאיש אחד בלב אחד בעיה"ק טבריא ת"ו, למטרה אחת קדושה: המשך שגשוג ופריחת המוסדות הקדושים ביבנאל עיר ברסלב!, סביב שולחנות ערוכים ישבו בני הקהילה הקדושה - צעירים ומבוגרים כאחד, דייני הקהילה ורבניה - וסעדו את ליבם בסעודת מלווה מלכה מפוארת.

למותר לציין, שבזמן הפנוי שיש בין נאום לנאום, אנ"ש לא מתבטלים, ומי שיש לו עין חדה 'קולט' את האברך ההוא עם משניות ביד, השני בונה לעצמו בי"ת נצחי, השלישי מעלה על הכתב דיבורים קדושים, ואילו הרביעי משוחח עם החמישי בדיבורי התכלית הנצחית... אה! אילו חיילים קדושים הכשיר מוהרא"ש הקדוש לצבא ה', ועליהם מינה את מורינו ומאורינו שליט"א שיהא מופקד לחזקם בדרך הצדיקים!

מו"ר הרה"צ שליט"א נשא את המשא המרכזי, בו גילה את הטעם מדוע נתן לקמפיין שם מיוחד במינו: "קיבוץ גלויות - קירוב הגאולה", והסביר, כי הקהילה הקדושה הזאת היא לא נכס פרטי, ואיננה שייכת רק לאנשיה הדרים ביבנאל בלבד, אלא היא שייכת לכלל ישראל! כי מקהילה קדושה זו יוצא אור לכל העולם כולו! ועלינו מוטל חוב קדוש לגלות ולפרסם את הלימודים הקדושים של רבינו לכל באי עולם! ואמר: כשהיה רבינו בעיה"ק טבריא, הצביע לכיוון יבנאל ואמר "פה טוב לגור", ומוהרא"ש הקדוש כבר גילה, שמיבנאל תחל גאולתנו הנצחית, ואשרי ואשרי מי שיטול חבל וחלק קדוש בצמיחת הקהילה הקדושה, במפעלי החסד, בבתי החינוך, בהפצת אור רבינו ז"ל. והרחיב ג"כ בעניין זיכוי הרבים שיש בנתינת צדקה למוסדות, שכשאדם זוכה להתרים את האחר - בזה הוא מזכה אותו בזכות קירוב הגאולה וקירוב קיבוץ הגלויות הזה, ועל כן בוודאי זה שמו אשר יינתן לו "קיבוץ גלויות - קירוב הגאולה"...

במהלך המעמד הציגו בפני המשתתפים מצגת מרגשת מאד על כל המוסדות הקדושים, ופני כן ערכו סרטון מיוחד המגלה את סוד הקהילה - "ברוכים הבאים לגן עדן"...

באירוע הוצגה דוגמא של המתנה המיוחדת שיקבל כל תורם - "שמירה לבית", שעליה הבטיח מוהרא"ש ז"ל לפני כשלושים שנה, בעת המצב הקדשה ששר בארה"ק במלחמת המפרץ, שמי שיתלה זאת אצלו בבית - לא יהא לו שום נזק! בתוך הטבלא המיוחדת חקוק הקמיע של מוהרא"ש ז"ל, שעליו הבטיח בהבטחה מפורשת, שמי שישא זאת עליו יהיה שמור מכל רע.

אח"כ חילק מו"ר שליט"א בקבוקי שמן זית לכבוד חנוכה, למתגייסים היקרים למען הקמפיין. אנשי שלומינו יצאו לעבר עיר יבנאל אחר ברכת המזון, כשהם מלאים בתחושת שליחות מופלאה, וכבר החלו בעסק הקדוש הזה, איש כפי דרכו, בגיוס כיסופים קדושים מאת אחינו בני ישראל הטהורים.

"ישא ברכה מאת ה' וצדקה מאלקי ישעו"!

בחסד ה':

ימים שקדמו לימי חנוכה הקדושים, תכונה רבה נרשמה בקרב אנשי שלומינו היקרים, הן מיבנאל עיר ברסלב והן מחוצה לה, לאור קריאתו של מו"ר הרה"צ שליט"א לזכות את נשמות ישראל קדושים בהשתתפות במפעלי התורה והחסד אשר ביבנאל עיר השמחה, שכוללים מוסדות חינוך מגיל פעוטון ועד לישיבה והכולל, וכן מפעל חסד עצום שכולל הן את בית התבשיל "אהל מוהרא"ש", והן את ארגון "זכרון חיה" המספק אוכל ושתיה לשווהים בבתי רפואה, ובכל הפעילויות הגדולות והנפלאות הללו - זיכו אנשי שלומינו רבים מעם ישראל, ששמחו "בכל מאודם" כפשוטו, ונרתמו אף הם להצלחת הגיוס הקדוש של צדקה אמיתית - צדקה לצדיק, ובמשך שעות רבות עמלו - הן הגברים והן הנשים - בלהתרים מה שיותר נשמות קדושות שיזכו לקרב את קיבוץ הגלויות וקירוב גאולתנו הנצחית.

ואכן, נשמות ישראל קדושים - 'נתבעין ונותנין', ותהלה לאל נרשם הישג עצום - סכום של למעלה משלוש מיליון וחצי, הרבה למעלה מהיעד הסופי, ובזה קוים התבטאות מו"ר שליט"א בעת שהסתפקו בהצלחת המבצע הקדוש: **"עוד יגיעו הרבה מעל היעד"**...

בחתימת שלושים ושש השעות שהוקדשו לקמפיין הקדוש, הגיע מו"ר שליט"א למקום בו התקיימה פעילות ההתרמה, ושם מסר את שיעורו הקבוע ביום רביעי, ודיבר מהעיתוי של הקמפיין - **ערב חנוכה**, שהוא יום גדול מאד אצל תלמידי היכל הקודש, כי ביום זה החלה כתיבת המכתבים הקדושים שנדפסו אח"כ בשו"ת "אשר בנחל", ובשנה זו - אמר מו"ר שליט"א - נשלמים שישים שנה בדיוק, משנת תשכ"ד ועד שנת תשפ"ד, והוא רמז לעניין "איסור" שהוא מתבטל בשישים, כן עתה, כשנשלמים שישים שנה - אזי כל ה"איסור" בטל בשישים,

הצלחה כבירה לקמפיין הגדול

רמז לכל התגברות הקליפות וכו', וזוכים להאיר את העולם באור הצדיק, ולזכות נשמות ישראל בצדקה אמיתית.

ובאותה עת של **חתימת** הקמפיין **והתחלת** בנין הקדושה על־ידו, הזכיר מו"ר שליט"א שהרי כל היעד שלנו באותו קמפיין קדוש הוא "**קיבוץ גלויות - קירוב הגאולה**", וזה מה שאומר רבינו בספר המידות (אות צדקה, סעיף ב): "**גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה**"; ועל־אחת־כמה־וכמה כשמדובר בצדקה כה גדולה - להארת אור הצדיק בעולם, שמוסדות כה קדושים ימשיכו לפרוח ולשגשג כרצון מוהרא"ש הקדוש, והזכיר אז מו"ר שליט"א עוד מדברי רבינו הקדוש שם בספר המידות בזכות וגדולת הצדקה, שהיא "**מצלת מן המיתה, ומקבל פני שכינה, ונעשה מלוה להקב"ה, ונתרומם מזלו, ונקרא צדיק גמור, ושקולה צדקה כנגד כל המצוות**".

ובסיום דבריו, חשו כל הנוכחים בהתרגשות מיוחדת, עת אשר אמר מו"ר שליט"א מילים אישיות לכל אחד ואחד שזכה ליטול חלק בקמפיין הקדוש - הן בממון, הן ברצון והן בטרחה, בזו הלשון: "**אני נותן יישר כח ותודה אישית לכל אחד ואחד - הן הגברים, הן הנשים, הן הבחורים והן הבנות שמסרו נפשם כאיש אחד בלב אחד ממש להצלחת הקמפיין הקדוש הזה, עם כל הכח! וזה מה שהביא אותו אל היעד הקדוש, כי הצדקה מאחדת את כולם ובכך מקרבת את הגאולה!**"... ובזה סיים ואמר: "**ועל־כן זוהי הגאולה של עם ישראל! כשכולם מאוחדים ביחד - זו הגאולה! ותהילה לאל זכינו להצטרף להזכות הגדולה הזאת, ולזכות כ"כ הרבה מנשמות ישראל בצדקה כה קדושה; אשרי כל מי שזכה להשתתף בזה!**".

ואכן, יעיד כל אחד שזכה לעשות רצונו של צדיק, איזו הרגשה נפלאה זו לזכות עוד אחד מישראל שיעשה עם כספו דבר כ"כ נעלה - **צדקה לצדיק**, וזו השקעה כ"כ קטנה - ששווה הון תועפות... ומכל הפרוטות הקדושות של כל אחד ואחד, זכינו להגיע ליעד כה גדול וקדוש, **והעיקר הוא** - כדברי מו"ר שליט"א - **האחדות של נשמות ישראל שזכינו לראות בקמפיין הקדוש הזה, וזה אשר יביא לנו את משיח צדקנו, במהרה בימינו, אמן!**

בהיכלו
כולו אומר כבוד

התפילה מסתיימת, המלאכים הקדושים כבר כאן ללוותו הביתה, לברכו בכל טוב לו ולבני ביתו, אלו המחכים לשבת יחד ולשמוע מפי היושב בראש הסעודה דיבורים של חיות והתעוררות, סיפורי צדיקים ולימודי הפרשה, לחיות עם הזמן!

אולם ששת ימי המעשה שאך כעת הסתיימו היו עמוסים מאד בשבילו, בקושי בקושי חטף פה ושם את השיעורים כסדרן (כמו שאמר רבינו ז"ל, שאם רוצים לזכות ללימוד התורה, צריך "לגנוב" זמן מהעיסוקים והטרדות), כל עוד נשמתו רץ בערב השבת הקדושה להכין כל צרכי השבת, להיטהר במקווה ולהספיק להגיע לתפילה בזמן...

על הבימה בבית המדרש מונחת העצה בשבילו! בין שלל הגליונות המפוארים המלאים בדברי תורה, רעיונות עמוקים גג על גג, מבצבץ לו גליון "בהיכלו", ותוכו? נופת צופים! בשפה בהירה ומופשטת, בתמצית ובלשון קלה ונעימה, מורדים אורות עליונים, לימודי הצדיקים, באופן שווה לכל נפש, ומי מדבר על סיפור מוכן לסעודת השבת, מתובל עם דיבורי התחזקות מתורת הצדיק האמת. פשוט לשבת כמה דקות, לקרוא בנחת, ולספר לבני הבית תוכן הדברים, בהשג היד והמוח ממש.

בחסדי השם יתברך, כבר מאה שבועות שזכו עורכי הגליון להוציא את האור הזה, אין זה פשוט בכלל, אם לקורא נדמה כאילו בפעולת כפתור אחד, או כמה, יוצא לו לאור גליון נפלא כזה, הרי שעלינו לספר ולתאר - לעמוד במשימה הקדושה הזו מדי שבוע בשבוע היא חסד עצום מאיתו יתברך. וכעת, לקראת גליון המאה שהיה בשבוע פרשת ויגש, זכו העורכים לחדש את העלון ולהעלותו יותר ויותר בכלילת השלימות והפאר, הנסיון של שנתיים הוצאה לאור ותגובות הקוראים סללו השקעה מדויקת יותר בהנגשת החומר ובעיצוב חדש ומרהיב.

אלפי עותקים מודפסים מדי שבוע ומופצים בערים רבות ברחבי ארצינו הקדושה, כש"בקרוב", לפי דבר העורכים "אנו מקווים לארגן יחד את כל המדפיסים של הגליון באשר הם, ולהדפיס בבית דפוס גדול רבבות עתקים להפצה נרחבת יותר על חומרי הדפסה משובחים יותר", יהי רצון שנזכה לגלות אור עצותיו הנפלאות של רבינו ז"ל בריבוי גדול, ועל ידי הפצת ספרי רבינו נביא את משיח צדקינו!

// חנוכה בעיר ברסלב

את ימי חנוכה המאירים רבים מאנשי שלומינו שביבנאל ומחוצה לה, זכו לבלות בצילו של מו"ר שליט"א, כאשר מדי לילה עומד ומעלה את שלהבת אור הנרות הקדושים בהיכל ביהמ"ד הגדול "היכל מוהרא"ש", ויחדיו מנגנים את המזמורים הקדושים כפי נוסח "היכל הקודש" שהיה נהוג אצל מוהרא"ש הקדוש זי"ע, מזמור ומזמור בניגונו ובתנועתו, ואחר כל זאת זוכים לשמוע דברי תורה נפלאים מפי מו"ר שליט"א, ולאחמ"כ עוברים אצל פני הקודש לברכה וישועה. למותר לציין, שאחר כל זאת, יושב מו"ר שליט"א מול הנרות הקדושים משך זמן רב מאד, ומתבודד לפניו יתברך, והוא 'חינוך' נפלא ואמיתי לכל אחד ואחד הזוכה לראות זאת - מה נקרא 'לקיים' בתמימות ופשיטות, לישב מול הנרות ולשפוך את הלב לה' יתברך כאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, ללא שום חכמות והשכלות...

ב'שבת חנוכה' הגיעו אורחים רבים לעיר ברסלב, כי הלא אחד שבת חנוכה היא אחת מזמני הקיבוץ שהיו מתקבצים אנשי שלומינו אצל רבינו ז"ל, וכן הוא לדורות, בכל מקום שמתאספים אסיפה וקיבוץ קדוש ומדברים מרבינו ז"ל, ומקשרים עצמם לרבינו ז"ל - שם נמצא רבינו ז"ל, וכל־שכן כשמדובר ב"עירו של רבינו ז"ל", המקום שממנו יוצא אור רבינו ז"ל לכל העולם כולו, בוודאי ובוודאי ששם הוא מקום מוכשר אל הקיבוץ הקדוש הלז, ואכן זכו אלו שבאו ליבנאל לשבת כ"כ נפלאה, שבה דיבר מו"ר שליט"א בעיקר מהנקודה המרכזית של ימי חנוכה הקדושים - עפ"י דברי רביז"ל בליקו"מ ח"ב סי' ב' "ימי חנוכה הם ימי הודאה": 'תודה והודאה', שזה הן בין אדם להקב"ה, והן בין אדם לאשתו, והן בין אדם לחברו.

ואמר מו"ר שליט"א, שכשאדם מרגיל את עצמו לתת תודה והודאה להקב"ה על כל דבר - דבר גדול ודבר קטן - 'תודה רבש"ע, יש"כ רבש"ע!... אזי בזה הוא ממשיך על עצמו ישועות נפלאות עד מאד! משל לילד קיבל איזו מתנה מהוריו - פרס או ממתק - מה עושה ילד חכם? הוא מיד 'קופץ' על האבא או האמא: "תודה אבא, תודה אמא! איך אני אוהב אתכם! אבא, תודה על מה שהבאת לי, אני כ"כ אוהב אותך!"... מה זה גורם? שהאבא ירצה לתת לו עוד ועוד... 'אני מקבל כזה יישר כח מהבן שלי, אביא לי כמה שיותר!'... וכן הוא, כביכול, בינינו לבין הקב"ה, כשאדם זוכה לקבל איזו טובה מהקב"ה - הן בבריאות, הן בפרנסה, הן בשלום־בית או בשידוכים - יתן על כך תודה להקב"ה, ויפרט היטב כל מה שזוכה לו, אדם כזה זוכה להשפיע על עצמו עוד ועוד ישועות לאין־ספור... אשרי הזוכה לקבל לימודי החיים של הצדיקים!

כינוס האברכים שזכו להתחנך בצילו הטהור של מוהרא"ש זי"ע בימים ההם בזמן הזה

בליל נר חמישי של חנוכה, התאספו "אברכי מוהרא"ש" למסיבת "הכרת הטוב" למוהרא"ש הקדוש זי"ע, שבה מתאחדים יחדיו לכמה שעות מיוחדות ונעלות שבהן מתחדשים בלימודים הקדושים של הצדיקים, ומעלים זיכרונות הקבועים בלב כל תלמיד כיתד בל תימוט, לבל יסורו הלימודים וישכחו ח"ו, אלא נזכור מהם תמיד!

נוהגים האברכים היקרים בכל שנה ושנה, שמתאספים יחדיו למסיבה קדושה זו, ובארבעת השנים האחרונות אנו זוכים שכ"ק מו"ר הרה"צ שליט"א מפאר את המעמד, ובדיבוריו הקדושים במעמד מדבר מההקדמות הנפלאות שמוהרא"ש ז"ל הנחיל בפרטיות לאברכים, עפ"י לימודי רבינו הקדוש זי"ע.

במעמד כובדו לדבר ותיקי התלמידים שזכו ללמוד אצל מוהרא"ש זי"ע - הגאב"ד הרה"ג ר' משה קורץ שליט"א, ראש הכולל הרה"ג ר' גד סולומון שליט"א, ראש הישיבה הרה"ג ר'

אליעזר אדלשטיין שליט"א, ומנהל מוסדות החינוך הרה"ג ר' רפאל מימוני שליט"א, כשאת המשא המרכזי נשא מורינו הרה"צ שליט"א, שדיבר בעיקר מעניין של 'שלום־בית', וקישר זאת לבעל ההילולא - ר' אברהם ב"ר נחמן, שידוע עד כמה היה חכם מופלא בעניין 'שלום־בית', ואח"כ סיפר עוד כמה סיפורים נפלאים ממנו, ושוב חזר לדבר מהנקודה העיקרית שצריך כל אברך לזכור היטב: שמירה איתנה על שלום־הבית! (בע"ה עוד תובא השיחה הנפלאה בל"נ במדור 'איש וביתו')

הדרשה הסתיימה בעת חצות ליל, ואחר ברכת המזון יצאו האברכים עם כוחות חדשים ורעננים בלימודי הצדיקים, והרגישו עד כמה חבים אנו "הכרת הטוב" למוהרא"ש ז"ל - שאורו ממשיך ביתר שאת וביתר עוז ע"י תלמידו הנאמן, אשר לא מש מתוך האהל, ה"ה מורינו הרה"צ שליט"א, שזו כל מגמתו וכיסופו ורצונו: להעביר את האור הלאה! ובוודאי זוהי "הכרת הטוב" הגדולה ביותר, שזכינו להתגשמות דברי רש"י הקדוש (שלהי פרשת וילך): "מכאן שתלמידו של אדם חביב עליו כגופו, כל זמן שיהושע חי, היה נראה למשה כאילו הוא חי"; אשרינו מה טוב חלקנו!

// נסיעה לבחורים

לחיזוק הבחורים המצטיינים, השוקדים בישיבה הקדושה בעבודת השם בשמחה, התקיימה בשבוע שעבר נסיעה לקברי צדיקים מלווה בשיחות התחזקות מפי ראש הישיבה הרה"ג ר' אליעזר אדלשטיין שליט"א.

// הילולת הרמב"ם

מורינו הרה"צ שליט"א בקברי צדיקים בעיה"ק טבריה לרגל הילולת הרמב"ם הקדוש. "על ידי השתטחות על קברי צדיקים, הקדוש ברוך הוא עושה לו טובות אף על פי שאינו ראוי לכך" (ספר המידות ערך "צדיק" סעיף קע"ג)

// בקודש פנימה

האדמו"ר משענדישוב שליט"א הגיע מארה"ב לארה"ק ושהה במשך שבוע ביבנאל עיר ברסלב, להנות מאורו של מו"ר הרה"צ שליט"א.

// ולא נתן למוט רגלינו

בליל עשרה בטבת, הילולת גאון עוזנו מוהרנ"ת זי"ע, התאספו אנשי שלומינו בביהמ"ד הגדול "היכל מוהרא"ש" בראשות מו"ר הרה"צ שליט"א, לסעודת מצוה לכבודו של צדיק - תלמידו הגדול והנאמן של רבינו הקדוש זי"ע, מורינו שליט"א הדגיש בדברות קדשו שכל מה שאנו זוכים לשבת עכשיו ב"עיר ברסלב", ולדעת מהלימודים של רבינו, ולשהות בבית מדרש ע"ש רבינו, הכל אודות בעל ההילולא - מוהרנ"ת ז"ל, שמעת שהוא התקרב לרבינו ז"ל הוא הבין שהאור של רבינו הוא לא משהו פרטי, אלא הוא מתנה לכלל ישראל, והעלה על הכתב את התורות, השיחות והסיפורים, ששמע מפי רבינו ז"ל, ובגין דא נשאר אור רבינו ז"ל לדורות הבאים.

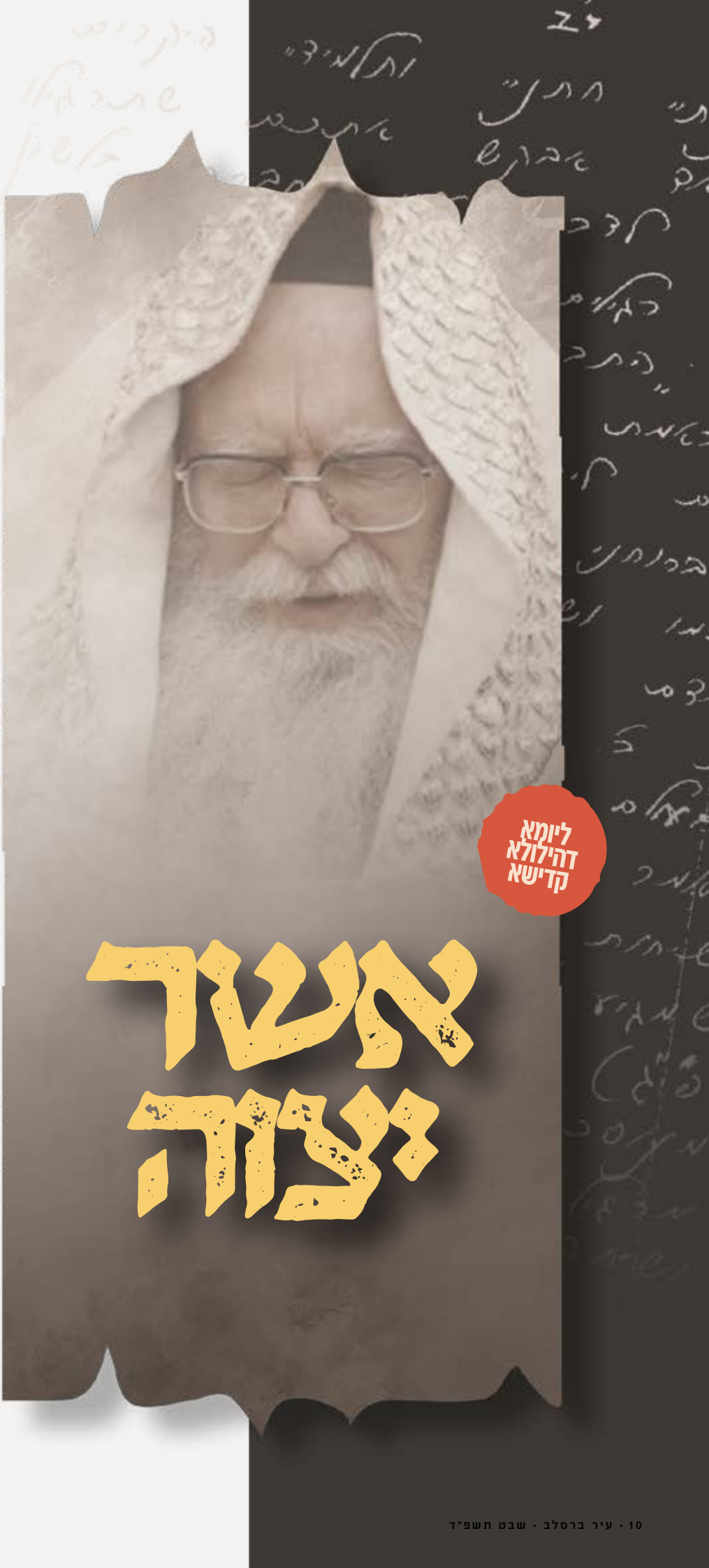

// ושמעו הולך בכל המדינות

מגזין "עיר ברסלב" יוצא ממכבש הדפוס בארה"ב, לאור בקשות אנ"ש דשם מקווים אנו בקרוב בס"ד להוציא לאור תכנית מנויים לקבל גם שם את הגליון הנפלא עד דלת הבית.

אשר יצר

ליומא דהילולא קדישא

תלמידים שזכו להסתופף בצילו של מוהרא"ש זי"ע, מגלים סיפורים אישיים, הוראות פרטיות, ושיחות נפלאות, על פי נושאי הצוואה הקדושה שהשאיר לנו

סַהֲדִי בַּמְרוֹמִים, מִיּוֹם שֶׁזָּכִיתִי לְהִתְקָרֵב אֶל רַבִּנוּ זַ"ל שֶׁהָיִיתִי אָז בְּגִיל ט"ז – לֹא מָשׁ מִזִּכְרוֹנִי יוֹם הַמִּיתָה וְהַקְּבוּרָה וְכוּ', וְתָמִיד הוּא לְפָנַי עֵינַי, וּבְפַרְטִיּוּת מַאָז שֶׁעָבַרְתִּי לְיִבְנְאֵל עִיר בְּרֶסְלֶב, כָּל מַחְשַׁבְתִּי הִיא: "מָה יִהְיֶה עָמִי בַּסּוֹף". וְלָכֵן הָיִיתִי רָגִיל לָלֶכֶת לְהִתְפַּלֵּל וּלְהִתְבּוֹדֵד עַל הַמָּקוֹם הַזֶּה שֶׁאַטְמִין אֶת גּוּפִי

הר"ר עמיקם מזרחי ז"ל:

שבאחת מהנסיעות שזכה ללוות את מוהרא"ש אל מקוה טהרה, ענה ואמר לו מוהרא"ש ז"ל: "**האתה יודע מהו ענין מקוה? שחושבים בעת הטבילה על טבילת הטהרה שעושים לאדם לאחר שיוצא מזה העולם**"... כ"כ היה חזק בזיכרון יום המיתה.

הר"ר יואל ראזענברג נ"י:

באחד מביקורי אצל מוהרא"ש ז"ל, ביקשתי רשות לקבל לידי את הקלטות הרבות הישנות של שיעורי מוהרא"ש, שהיו בחדרו של כ"ק מו"ר הרה"צ שליט"א. והסכים לי מוהרא"ש ז"ל באומרו: "כך אהיה בטוח שיהיה נדפס בזמן מן הזמנים, כי יום יבוא ואלך מזה העולם, ומה יהיה על כל השיעורים

האלו?" והיה שם אחד מאנשי שלומינו שכששמע איך שמוהרא"ש מדבר בפירוש על יום מיתתו, עשה תנועה עם ראשו וצקצק בשפתיו, כמגרש את המחשבה על מציאות עזיבת מוהרא"ש את זה העולם... אמר לו מוהרא"ש: **"למה אתה עושה ככה? הלא גם אתה תצטרך לעזוב את העולם יום אחד"**... כך החדיר מוהרא"ש ז"ל את זכרון יום המיתה שלא נטעה את עצמנו, ונזכור שיגיע היום הזה, כדי שנזכה להתעורר ולהתכונן כראוי לעלמא דאתי.

סִפְרֵי הֵם מַתָּנָה לַכְּלָל יִשְׂרָאֵל, וְכָל הַמַּדְפִּיסִים וְהַמָּפִיצִים אוֹתָם – תָּבוֹא עֲלֵיהֶם בְּרָכָה וְיִתְבָּרְכוּ מִמְּעוֹן הַבְּרָכוֹת, וְיִזְכּוּ לְזְכוּת הָרַבִּים שֶׁאֵין חֵטְא בָּא עַל יָדָם. וּלְמַעַן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, לְטַהֲרֵנִי הַנִּצְחִית, שֶׁלְּבַל תִּעָכְבוּ אֶת הַדְּפָסַת סִפְרֵי הָרַבִּים, כִּי זְכוּת הִיא לְכָל אֶחָד, בְּלִא יוֹצֵא מִן הַכְּלָל, לְהַדְפִּיסָם, וְאֵין בָּזֶה עֵנְיָן שֶׁל "מַשִּׂיג גְּבוּל רֵעֵהוּ", אַדְרַבָּה! יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּירָהּ.

הר"ר יחיאל לודמיר נ"י:

מוהרא"ש פעם היה עמי על ציון אמי ע"ה, שהיא מגזע קדושים וטהורים, נכדה של כמעט כל הצדיקים תלמידי הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, ועל מצבת קברה חקקו שמות הצדיקים הנ"ל לעורר זכות אבות, ומוהרא"ש התבטא אז: מכל היחוס הקדוש הזה, **יותר גדול מזה הוא שיש לה בן שזוכה להדפיס ספרי רבינו ז"ל!**

הר"ר יואל ראזענבערג נ"י:

כאשר התחלתי להדפיס בפעם הראשונה, קודם שהוקם בית הדפוס שלנו בבנין הישיבה בוויליאמסבורג (והיום שוכן בקרית ברסלב – ליבערטי), לקחתי אשר בנחל והדפסתי אצל אחד שהסכים להדפיס כמות קטנה במחיר מוזל, ואז בדיוק היה השיעור הקבוע שמסר מוהרא"ש בליל שישי, לא יכלתי להשתתף בשיעור, אך שלחתי עם אחד כמה ספרים למכור למשתתפים, חששתי אם מוהרא"ש יקפיד עלי שהדפסתי כאן את ספרו בלי ליטול רשות לפני כן.

אחרי השיעור, כשמוהרא"ש הבחין בספרים, פנה לאחד האברכים: "זאג פאר יואל ראזענבערג אז ער האט מיר מחיה געווען" – אמור ליואל ראזענבערג שהוא החיה אותי...

אחר כמה ימים שוחח עמי מוהרא"ש והסביר מדוע שמח כל כך, כי בזה מתחזק שכוונתו לשמים, דרך העולם כשאחד מדפיס ספר ובא אחר ומדפיסו בלא רשותו, אז מקפיד עליו מאד, אבל עכשיו כשהדפסתי ללא רשותו ולא הקפיד, רק שמח שעוד אנשים יחיו עצמם עם הספרים, אז שמח על זה בעצמו.

הר"ר שלמה ברוך בלוי נ"י:

הרבה פעמים היה מוהרא"ש שולח קונטרסים בכתב ידו הק', ואחרי שהוקלד ונוקד אני הייתי מגיה אותם, אזי היה שואל אותי בטלפון הרבה פעמים, מה דעתי על זה, ועל זה, ואני הייתי שותק, וכי אני יכול לומר שמועה זו נאה? אז הייתי אומר שהכל יפה כל כך, ומחזק, כפי שזה האמת, והיה שואל שוב: מה יותר יפה מכולם.... וראיתי איך שכל ענינו בזה הוא שיכנסו הדברים בעולם, ואיך זה נראה וכו', ופעם כשיצא הספר הקדוש קדושת ישראל, שאל אותי אם זה לא מדאי פשוט? עניתי ואמרתי: איני יודע, אני אדם פשוט ולכן איני יכול לדעת אם זה מדאי וכו', ומוהרא"ש שמח מאד עם התשובה ואמר, שכך צריך כל אחד לאחוז את עצמו ולעבוד את השם יתברך בתמימות ובפשיטות, כי עיקר כל היהדות הוא תמימות ופשיטות.

"מֵאֹד מְאֹד אֲבַקֵּשׁ, שֶׁיִּהְיֶה שָׁלוֹם בֵּינֵיכֶם... וְתִשְׁתַּדְּלוּ לָדוּן אֶחָד אֶת זוּלָתוֹ לְכַף זְכוּת, וְתִשְׂרֶה אַהֲבָה גְּדוֹלָה בֵּינֵיכֶם"...

אחד מאנשי שלומינו:

ידוע כמה מוהרא"ש ז"ל מסר נפשו למען השלום בכלליות, ולמען 'שלום בית' בפרטיות, ותמיד חזר על הכלל, שבשביל 'שלום בית' צריך להיות ותרן, ולא להתעקש ולהתווכח ח"ו, ועל כך סיפר אחד מאנשי שלומינו, שבאחת השנים כשבא מוהרא"ש ז"ל למחנה הקיץ של ישיבת "תפארת התורה" בארה"ב, דרש לפני הבחורים, ובתוך דבריו אמר להם שמי שיסיים עד לראש השנה בכל יום מסכת תענית – מובטח לו שיזכה לשידוך הגון במהרה, ואכן כך עשו, וכן הוה, אלו שזכו לציית – התארסו אחד אחר השני, והקימו בתים מפוארים בישראל. ושאל אז אברך אחד את מוהרא"ש ז"ל האם זו גם סגולה לזכות ל'שלום בית', וענה לו מוהרא"ש ז"ל: **"בשביל לזכות ל'שלום בית' צריך להיות ותרן!"...**

ובעניין 'שלום בית' היה רגיל מוהרא"ש ז"ל להזכיר את התבטאותו של הרה"ק ר' יענק'לע מפשעווארסק זי"ע, שאמר שהנה ידוע אצל העולם שיש סגולה ל'שלום בית' – לקפל את הטלית במוצאי שבת, ענה ואמר הצדיק הנ"ל: **"אני יודע שסגולה ל'שלום בית' זה לקפל את השרוולים במוצאי שבת ולעזור בבית לשטוף ולנקות!"...**

"חִזְקוּ עַצְמְכֶם בֶּאֱמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְתָמִיד תַּכְנִיסוּ בְּרַעְתְּכֶם וְיִהְיֶה לִפְנֵי עֵינֵיכֶם, אֲשֶׁר הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא מַנְהִיג אֶת עוֹלָמוֹ בְּהַשְׁגָּחָה פְּרָטִי פְּרָטִית, וְאֵין בִּלְעָדָיו יִתְבָּרַךְ כְּלָל"...

אחד מאנשי שלומינו:

פעם הראה לי מוהרא"ש ספר המדבר משלום בית, עם עצות ופתרונות וכו', ואמר מוהרא"ש ז"ל: הכל יש בספר, **אבל אין בו את הקדוש ברוך הוא, אני אחבר ספר כזה, אבל יהיה עם הקדוש ברוך הוא"**, כי אמונה היא העצה העיקרית שמאירה לאדם את החיים ומראה לו הדרך לחיים טובים.

הר"ר שלמה ברוך בלוי נ"י:

פעם בסעודת שחרית של שבת קודש, ישב בשולחנו הטהור של מוהרא"ש ז"ל איזה יהודי שבמהלך הסעודה התאנח בקול לפניו על המצב הכלכלי בארץ ישראל – מה יהיה וכו', ומוהרא"ש ישב אז בדביקות גדולה ובשתיקה, ולא דיבר מאומה, רק השיב לו בדרך רמז, והחל להזיז את המפית נילון, ואז התנודדו שתי צלחות מרק חד-פעמיות ע"י משיכתו... וכשהלה לא הבין כוונתו, החל מוהרא"ש להסביר: **"הלא יש מישהו שמזיז את הצלחות, רק למי שעומד מן הצד נראה שהצלחות נעות לבד, אבל לא כך, אלא יש מי שמזיז!"**... המשיך מוהרא"ש ז"ל בסוד כוונת מעשיו הקדושים: "כן הדבר בכל המאורעות שקורים בעולם, לזה נדמה שהכל בגלל שלא עשו כך וכך, ולאחֵר נדמה שאם יעשו כך – יהיה טוב וכו', אבל באמת **'יש מי שמזיז'** – כי הכל מלמעלה בחשבון צדק ממנו יתברך!".

פעם דיבר עימי מוהרא"ש אודות אחד שהיתה לו ידיעה בקבלה, והיה נשמע ממנו ביטוי שבצעירותו היו לו מלחמות בענין האמונה וכו', ואמרתי למוהרא"ש: "לא בטוח שמותר לו ללמוד קבלה", והתלהב מוהרא"ש ואמר: זה בדיוק מה שאני אומר, ואז הרחיב מדוע כל ענינו בספריו הקדושים הם רק **אמונה, אמונה, אמונה...**

והראה על ספרי הקבלה שהיו לו שם

ואמר שהיה בידו לחבר ספרים רבים כאלו, אלא שדעת רבינו ז"ל היתה בפירוש, שעלינו להזרים את העולם עם אמונה פשוטה בו יתברך, שכל זה הוא ענין חכמת הקבלה – להאיר אלוקות בעולם. (פעם הבאתי לו ספר ששלחת לו מקובל אחד מירושלים, ושלח לו בחזרה את ספרו הק' "זאת התורה" וכתב לו בהקדשה: "שתזכה לגלות גילוי אלוקותו יתברך בעולם").

סיפר לי אברך אחד שפעם ביקש ממוהרא"ש עם עוד כמה אברכים שימסור להם שיעורים בקבלה, וענה להם: "הלא אני אומר שיעורים בקבלה!" ובפשטות היתה כוונתו שמלביש את כל ההשגות אלוקות בדיבורים הפשוטים ביותר, עד שכל אחד שומע דברים רגילים לחיי היום יום ומתקשר על ידם לחי החיים ברוך הוא, שזה כל סוד פנימיות חכמת הקבלה לקיים למעשה, ולקשר את כל העולמות אליו יתברך.

> לְעוֹלָם אַל תִּתְעָרְבוּ בְּשׁוּם מַחֲלֹקֶת שֶׁבָּעוֹלָם, תָּמִיד תַּעַמְדוּ מִן הַצַּד וְתִבָּרְחוּ רַק אֲלֵיו יִתְבָּרֵךְ, וְאָפִלּוּ שֶׁיֹּאמְרוּ לָכֶם שֶׁהִיא מִצְוָה וְחוֹב קָדוֹשׁ לְרַדֵּף אֶת פְּלוֹנִי אַלְמוֹנִי וְכוּ' – רְאוּ לְבָרְחַ מִמִּצְוֹת כָּאֵלּוּ! וְתַחֲזִיקוּ בְּמִדַּת הַשָּׁלוֹם אֲשֶׁר הִיא הַכְּלִי הַמַּחֲזִיק כָּל הַבְּרָכוֹת וְהַיְשׁוּעוֹת.

אחד מאנשי שלומינו:

פעם התקשר בחור אחד למוהרא"ש ז"ל בעת שהיתה רוח סערה נגדו, וכתבו בעיתונים המשוקצים נגד הצדיק וכו', והבחור הזה אמר למוהרא"ש שהוא שבור, ומבקש חיזוק ממוהרא"ש, וענה לו מוהרא"ש בהתלהבות עצומה: "אתה יודע למה אתה שבור? כי אתה הולך לכל אחד ואחד ומתווכח אם מוהרא"ש כן צודק או וכו', **אבל אני יושב בחדר סגור עם ספרים, ויש לי שולחן ערוך, ואני טועם טעם גן עדן בזה העולם!**"...

מוהרא"ש ז"ל היה מסרב בנחרצות להיות מסדר קידושין (למעט פעמים בודדות), והיה אומר שיתנו זאת לרבנים, ועל פי רוב לא השתתף בחופות כלל, ופעם סיפר טעמו, כי השתתף באיזו חופה, וכבדו אותו בברכה תחת החופה, והיה שם רב אחד שעמד שם, ולא כיבדוהו לפי דעתו, ורגז מאד, והפליט מפיו דיבורים לא ראוים על מוהרא"ש שעמד בסמוך, ומוהרא"ש שתק (מוהרא"ש היה אומר שתמיד טוב להיות זה שאומרים עליו דברים של גנאי ולא להיות זה שאומר ועונה חזרה), ומאז אמר מוהרא"ש ז"ל, שאם אדם יכול להגיע לשפלות כזאת, לבייש אדם אחר מחמת שלא כיבדו אותו, **מי צריך את כל הכיבודים הללו, הלא לומר ברכות ברוך השם אני אומר בכל יום מאה ברכות, ומי צריך את ה"כבוד" המפוקפק הזה.**

> "מְאֹד מְאֹד אֲבַקֵּשׁ אֶתְכֶם, שֶׁתַּרְגִּילוּ עַצְמְכֶם לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּלָשׁוֹן שֶׁאַתֶּם רְגִילִים בָּהּ, וְהוּא נִקְרָא בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל "הִתְבּוֹדְדוּת" – שִׂיחָה בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנוֹ"...

הראש ישיבה הרה"ג ר' יואל ראטה שליט"א:

שנה אחת בדרך חזור מאומן מימי ר"ה הקדושים, זכיתי ליסוע יחד עם מוהרא"ש ז"ל, ובהמתנה בשדה התעופה דיבר עמי מוהרא"ש ז"ל דיבורים נפלאים, ואמר לי לעניין התבודדות: "הקב"ה 'מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ', וכל העולם כולו הוא 'פעלד' [שדה] אחד גדול, אפשר לדבר עם הקב"ה בכל מקום שהוא, וזה שיש פה ערלים וערלות הרי הם אצלי כבהמות וחיות כמו בשדה"... **ותוך כדי החל מוהרא"ש ז"ל לטייל הלוך וחזור באולם שדה התעופה כשהוא מתבודד בדביקות נפלאה...**

הר"ר שלמה ברוך בלוי:

ערב אחד עמדתי עם בחור אחד מאנ"ש מחוץ לחדרו הישן של מוהרא"ש, ליד בית המדרש הישן שמתחת לביתו נאוה קודש ביבנאל, והנה אנו שמים לב, שבעצם אנו רואים את מעשיו הקדושים בתוך החדר והוא לא רואה אותנו, כי מחושך ניתן לראות לאור ולא מאור לחושך, והמראה הנורא שנגלה לעיננו היה מדהים, וגרם לנו להיות עומדות רגלינו כמסמרים נטועות מבלי יכולת לזוז מהמקום, כי ראינו את מוהרא"ש ז"ל בוכה להשם יתברך בכיות נוראות, ונדד את גופו הקדוש עם הכסא המשרדי אחור וקדם, ועיניו ללא משקפים זולגות דמעות.

והפלא, שקודם היה אצלו איש אחד, ובאמצע צלצל הטלפון, ומחמת שרצה הלה לתת פרטיות למוהרא"ש, יצא מהחדר, וכאשר סים את השיחה, לא הזמינו מוהרא"ש חזרה, רק התחיל להתבודד כנ"ל, והנה אנו עומדים ומתבוננים בזה, ואז פנה חברי הבחור לאיש ששהה מקודם בחדר, והודיע לו שמוהרא"ש סיים את שיחת הטלפון, ונכנס ההוא בחזרה. ובאותו רגע, פשט מוהרא"ש את צורתו ההיא, ולבש המשקפים כמקודם, ולא ניכר עליו כלום, כלום ממש... קשה לי לתאר כראוי המראה הנורא הזה אבל הרבה שנים אני הולך עם זה.

אחד מאנשי שלומינו:

אחד המחזות הנוראים שקירבו אותי מאד לדעת רבינו ז"ל היה בימי בחרותי, שהתקרבתי להיכל הקודש ונסענו יחד עם מוהרא"ש לקברי צדיקים בבואו לארץ הקודש, והיה מראה גדול ונורא שאינו בנמצא, שאדם יתפלל כל כך בהתחדשות, כי אחרי שעה ושעתיים התבודדות במקום אחד, נסענו למקום נוסף ושם התחיל הכל מהתחלה בתשוקה עצומה, וכל מי שראה זאת נכנס בו הרהור תשובה אמיתי, ועיני ראו בהיותי עמו על הציון של האר"י הקדוש, השטתח כל גופו על הציון במשך שעה וחצי והתבודד קצת בקול, והיו נשמעות ממנו בכיות ואנחות גדולות המשברות את לב שומען, וכל מי שעמד שם – אף אם לב אבן לו נימוח, ובאותו היום עצמו היינו עמו בציון הרשב"י, ושם ישב ליד הציון במשך שעתיים ובכה שם בתפילות הזכות, וכן בעוד כמה מקומות, וכל זה באותו יום ממש.

״זִכְרוּ הֵיטֵב אֶת הַמַּתָּנָה הַיְקָרָה שֶׁנִּתְּנוּ לְקִבּוּל מֶרְכָּבוֹ וַ״ל וְהוּא ״סֵדֶר דֶּרֶךְ הַלִּמּוּד״, אֲשֶׁר עַל פִּי דֶּרֶךְ זְעֵירָה קַלָּה וְנָעִימָה הַזֹּו, אַתֶּם יְכוֹלִים לְהִיוֹת וּלְסַיֵּל בְּכָל חֶלְקֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה מִמִּשְׁ: מִקְרָא, מִשְׁנָה, גְּמָרָא (בַּבְלִי יְרוּשַׁלְמִי), תּוֹסְפְתָא, רַמְבַּ״ם, טוּר וְשֻׁלְחָן עָרוּךְ״...

הרה"ג ר' אליעזר אדלשטיין נ"י:

שזכה להיות חברותא עם מוהרא"ש ז"ל בלימוד גמרא, שראה מקרוב את גודל השתוקקותו של מוהרא"ש ז"ל ללימוד הגמרא, עד אין לשער ממש [וכפי שהיה שגור על לשונו: **"הלימוד הזה עולה על כל הלימודים", ושדף גמרא צריך להיות חיוב כל יום כמו הנחת תפילין**], ופעם קודם לימודו עם מוהרא"ש ז"ל, שאלו מוהרא"ש: "אמור נא לי, כמה שיעורים יש לך בגמרא?" וענה: "שני שיעורים, את השיעור שאני לומד עמכם, ושאת השיעור שאני לומד עם הבחורים" [כי היה מלמד את בחורי מתיבתא "היכל הקודש" גמרא], ענה ואמר לו מוהרא"ש ז"ל: "לי יש שמונה שיעורים נפרדים בגמרא"... ובפעם אחרת התבטא ואמר: **"אינני יכול לרדת לתפילה מבלי 'לבלוע' שמונה דפי גמרא במקשה אחת"...**

אחד מאנשי שלומינו:

פעם התבטא מוהרא"ש ז"ל בשם הרה"ק רבי שלמה מזוויהל זי"ע, שמי שלא לומד דף גמרא באותו יום יש לו פנים של בהמה רחמנא ליצלן, והתבטא מוהרא"ש: **"כיון שאני מתבייש בעצמי, על כן דבר ראשון כשאני קם בבוקר אני חוטף דף גמרא".**

בעת שזכיתי להתקרב למוהרא"ש ז"ל, התחילו לעבור עלי כל מיני מניעות מצד המשפחה בכלליות, ומצד סבי בפרטיות, כי היה מקושר לחסידות בעלזא, ותדיר היה אומר לי מוסר מדוע אני מחפש כל מיני דרכים שונות וכו' "הלא העיקר הוא לשבת וללמוד גמרא תוספות"... [כפי שהיו רגילים לומר בבעלזא], וכשהתאוננתי בדברים אלו לפני מוהרא"ש ז"ל, ענה ואמר לי: "הלא צודק הסבא שלך, גם אני אומר כן – שהעיקר לשבת וללמוד גמרא תוספות, הרי זה מה שאתה שומע אצלי תמיד, כמה צריכים להתמיד בלימוד התורה הקדושה"...

אחד מאנשי שלומינו:

מוהרא"ש סיפר פעם על זקנו של זוגתו הרבנית (אבי חמיו), הגה"ק רבי משה שמואל מקאסאן זי"ע, שהוא היה כמו "ברסלבר חסיד", פיו הקדוש לא פסק מגירסה ושיחה ותפילה בינו לבין קונו, ובילדותו היו צוחקים עליו, ולבסוף עלה ונתעלה ונעשה רבי גדול, קדוש עליו שהיה מפורסם בצדקתו וקדושתו. ואמר זאת מוהרא"ש לגבי כל אלו שהולכים בדרכי רבינו ז"ל בתמימות ופשיטות, **שבהתחלה דבר זה נראה מבוזה וחסר כבוד, אבל סוף הכבוד האמיתי לבוא, ויזכו למה שיזכו, אשרי להם!**

הר"ר שלמה ברוך בלוי נ"י:

בשיחתי האחרונה עמו, שוחח עמי על הטעות הנוראה שיש כאלו שחושבים שעניין רבינו הוא לאו דוקא לימוד וכו', ואמר לי שיש כאלו שדיברו תמיד מענין "פעלד, פעלד"... (שדה, שדה) אבל לימוד משניות, גמרא ומדרש וכו' לא עלה על דל שפתם, והתבטא אז: שלא תחשוב שאני נגד "פעלד", אוי כמה הלכתי לפעלד, אוי הלכתי לפעלד... כמפליג על עבודתו בזה ימים ושנים, אבל **אסור לשכוח שגם לימוד התורה בפשיטות היה עיקר אצל רבינו ז"ל**, וכן לימוד גמרא הרבה, כמו שמובא בשבחי הר"ן איך שנהג רבינו ז"ל עוד בילדותו.

פעם סיפר לי **הרה"ח ר' שמואל דוד יונגרייז ז"ל**, שבמהלך ימי חג הסוכות הקדושים זכה ללמוד בחברותא עם מוהרא"ש ז"ל כל מסכת סוכה, בתלמוד בבלי, ירושלמי, ותוספתא, וכן היה נוהג לפני כל חג ללמוד המסכת של אותו החג.

״עֲלֵיכֶם לְדַעַת כִּי הַחַיִּים שֶׁל הָאָדָם בָּזֶה הָעוֹלָם קָשִׁים וּמָרִים עַד מְאֹד, וּמְנַסִּים אֶת כָּל אֶחָד בְּנִסְיוֹנוֹת אֲחֵרִים, וְהַכֹּל, כִּי מִלְמַעְלָה רוֹצִים לִרְאוֹת אֶל מִי יִפְנֶה בְּעֵת צָרָה... וְעַל כֵּן מְאֹד מְאֹד אֲבַקֵּשׁ אֶתְכֶם, שֶׁתִּרְאוּ לְחַזֵּק עַצְמְכֶם בְּכָל מַה שֶּׁעוֹכֵר עֲלֵיכֶם, בֵּין בְּנַפְשִׁי וּבֵין בְּרוּחָנִי״...

הר"ר מרדכי יונה שיק נ"י:

פעם נכנסתי למוהרא"ש ז"ל ודיברתי עמו על ענין מה שעובר על בני אדם, וכמה התחזקות צריכים בכל הניסיונות הקשים וכו', ורצה מוהרא"ש להראות לי עד כמה עובר עליו ז"ל בעצמו, וכמה אעפ"כ הוא מתחזק תמיד, ואמר לי לקחת דף, וקרעו לעיני לקרעי קרעים, אח"כ אמר לי: "קח קָרַע אחד", ולקחתי, "עכשיו קרע אותו לחתיכות יותר קטנות"... וקרעתי. ואז לקח מוהרא"ש ז"ל קֶרַע אחד מן החתיכות, ואמר לי לקרוע עוד חתיכות מזה, עד שהיו חתיכות זעירות, ואח"כ אמר לי לקחת מהן חתיכה ממש קטנה, ואמר לי לנסות לקרעה, ועשה מזה פירורים עד שלא היה שייך כמה לאחוז בחתיכה מהם ולקרעה שוב. ואז ענה ואמר לי מוהרא"ש ז"ל: **"ככה ליבי שבור ונשבר לאלפי רסיסים כאלו – תמיד, ואעפ"כ אני מתחזק!"...**

וְיַעַן שֶׁאֲנִי מְדַבֵּר מִבְּנֵי הַנְּעוּרִים, תִּדְעוּ לָכֶם! שֶׁהַהַתְחָלָה לָאֵל יֵשׁ לִי חֵלֶק בִּלְמַעְלָה מֵאֶלֶף זוּגוֹת שֶׁזָּכִיתִי לִהְיוֹת שַׁלִּיחַ נֶאֱמָן וּלְהַחֲתָם, וְכָל זְמַן שֶׁאֶהְיֶה אֲבַקֵּשׁ מִפִּי יִתְבָּרַךְ שֶׁאֶהְיֶה שַׁדְכָן לְשַׁדֵּךְ בְּנֵי וּבְנוֹת יִשְׂרָאֵל כְּדֵי לְהַצִּילָם מֵעֲוֹנוֹת חֲמוּרוֹת.

אחד מאנשי שלומינו:

היה לי חבר אחד מימי בחרותי, שרחמנא ליצלן הדרדר והתרחק לגמרי מהיהדות. בהזדמנות אחת, בהיותי בקודש פנימה אצל מוהרא"ש ז"ל, הזכרתי לפניו את אותו בחור, כי רציתי לקבל עצה איך להחזירו למוטב, ובתוך הדברים אמרתי בדרך אגב שאני זוכר שהבחור ההוא היה דווקא עדין וטוב, ומשום מה התחיל להתרחק עד שעזב את הישיבה ונעשה מה שנעשה. באומרי זאת, קטע אותי מוהרא"ש ואמר לי בתקיפות מלאה צער: **"אתה לא יודע למה זה קרה לו?! פשוט מאד, כי לא חיתנו אותו בגיל צעיר!".**

מִי בַּעַל הַבַּיִת?

מִסָּפֶר, שֶׁבַּלְוָיָה שֶׁל אֵשֶׁת הַגָּאוֹן רַבִּי שְׁלֹמֹה זַלְמָן אוֹיערבַּאךְ זַצַ"ל, הוּא הִתְבַּטֵּא "אֵינִי צָרִיךְ לְבַקֵּשׁ מְמֻנָּה מִתְּחִילָה, אַף פַּעַם לֹא פָּגַעְתִּי בָּהּ", אַף שֶׁהָיוּ זְקֵנִים מְפֻלָּגִים וְחָיוּ שָׁנִים אֲרֻכּוֹת יַחַד, אַף פַּעַם לֹא הוֹצִיא דִּבּוּר חָרִיף מִפִּיו!

מ

וְהֶרְאָ"שׁ זַ"ל הָיָה רָגִיל לַחֲזֹר עַל מַאֲמַר הֶחָכָם: "**כָּל זְמַן שֶׁהַדִּבּוּר בְּתוֹךְ הַפֶּה שֶׁלִּי - אֲנִי בַּעַל הַבַּיִת עַל הַדִּבּוּר, תָּכֶף כְּשֶׁיָּצָא הַדִּבּוּר מִפִּי - הֲרֵי הַדִּבּוּר בַּעַל הַבַּיִת עָלַי**"...

אָמַרְתָּ מִלָּה נְכוֹנָה, לֹא בַּמָּקוֹם, וְהֵנֵּה מִישֶׁהוּ נִפְגַּע מִכָּךְ, חָבֵר אוֹ הָאִשָּׁה, הַדִּבּוּר נִהְיָה בַּעַל הַבַּיִת, כְּבָר לֹא מְדַבְּרִים, וְכַעַס וּקְפִידוֹת שׁוֹרְרִים הַשֵּׁם יִשְׁמֹר, כֻּלֵּי הַאי וְאוּלַי תּוֹעִיל כָּעֵת בַּקָּשַׁת סְלִיחָה וּמְחִילָה.

לֹא חֲבָל לֹא לַחֲשֹׁב עַל זֶה? לְשַׁחְרֵר מִלָּה מֵהַפֶּה בְּטִפְּשׁוּת, בְּלִי מַחְשָׁבָה, בְּלִי יִשּׁוּב הַדַּעַת לְפָנֶיהָ כֵּן? "**עַל אֵיזֶה כַּפְתּוֹר יִלְחַץ הַדִּבּוּר הַזֶּה? עַל כָּזֶה שֶׁיָּאִיר וְיַעֲשֶׂה טוֹב לְכֻלָּם, אוֹ חָלִילָה לְהֶפֶךְ?**"

שָׁמַעְתִּי בְּכַמָּה פְּעָמִים שֶׁרָצוּ לְשַׁבֵּחַ אֵיזֶה בַּעַל צְדָקָה וְחֶסֶד, שֶׁאוֹמְרִים אֶת הַבְּטוּי: "אֵין אֶצְלוֹ בַּמִּלּוֹן אֶת הַמִּלָּה "לֹא"", לְתָאֵר אֶת טוּב לִבּוֹ שֶׁאִם מְבַקְּשִׁים מִמֶּנּוּ אֵיזוֹ טוֹבָה, הוּא לֹא יָכוֹל לְהוֹצִיא מִפִּיו "לֹא". **אַשְׁרֵי מִי שֶׁזּוֹכֶה לִקְנוֹת לְעַצְמוֹ גִּישָׁה כָּזוֹ, שֶׁיִּרְכֹּשׁ בְּנַפְשׁוֹ מִלּוֹן כָּזֶה שֶׁיֵּשׁ בּוֹ תָּמִיד רַק דִּבּוּרִים חִיּוּבִיִּים, רַק מִלִּים טוֹבוֹת,** זֶה בִּכְלָל לֹא קַל, אֲבָל אַשְׁרֵי מִי שֶׁזּוֹכֶה לָזֶה.

לִפְעָמִים בֶּאֱמֶת יֵשׁ בַּבַּיִת אֵיזֶה מַצָּב שֶׁקָּשֶׁה מְאֹד לְקַיֵּם אֶת זֶה, צָרִיךְ לוֹמַר מַשֶּׁהוּ, **אֲבָל זֶה חַיָּב לִהְיוֹת עָטוּף בִּדְבָשׁ,** בְּמִלִּים טוֹבוֹת, כַּמָּה צְרִיכִים לִלְמֹד אֵיךְ לְדַבֵּר בַּעֲדִינוּת!

יֵשׁ טָעוּת אֲצֶל אֲנָשִׁים לַחֲשֹׁב: זוֹ אִשְׁתִּי, זֶה בַּעֲלִי, לֹא צָרִיךְ לַחֲשֹׁב כָּל כָּךְ פְּעָמִים לִפְנֵי כָּל דִּבּוּר...

אִם רַק הָיִיתָ יוֹדֵעַ, מַה הַכֹּחַ שֶׁל דִּבּוּר נָכוֹן, הָיִיתָ חוֹשֵׁב תָּמִיד אֵיךְ אֶפְשָׁר לוֹמַר אֶת מַה שֶּׁאֲנִי רוֹצֶה בְּ"מַעֲנֶה רַךְ" (מִשְׁלֵי טו, א), תָּמִיד בַּעֲטִיפָה שֶׁל "בְּבַקָּשָׁה", "תּוֹדָה", "סְלִיחָה" וְכוּ', זֶה הוֹפֵךְ אֶת כָּל הַמַּצָּב בַּבַּיִת! מְנַטְרֵל כָּל מִינֵי מֶתַח וּלְחָצִים שֶׁיֵּשׁ, כְּמוֹ שֶׁאַתָּה תְּדַבֵּר - כָּכָה תְּקַבֵּל בַּחֲזָרָה, "פְּתַח פִּיךָ וְיָאִירוּ דְּבָרֶיךָ" אִם תֵּדַע אֵיךְ לִפְתֹּחַ אֶת הַפֶּה, זֶה יָאִיר לְךָ בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁהָיוּ חֲשׁוּכִים עַד עַכְשָׁו.

גַּם אִם נִרְאֶה לְךָ שֶׁ"כָּל זֶה יָפֶה, אֲבָל עַל הַבַּיִת שֶׁלִּי אֵין כְּבָר מַה לְדַבֵּר"... יֵשׁ הַרְבֵּה מַה לְדַבֵּר! אִם תַּתְחִיל לְדַבֵּר אֶל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, וּלְחַפֵּשׂ אֶת הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, וּלְתַקֵּן אֶת הַדִּבּוּר שֶׁלְּךָ - **אַתָּה תַּדְלִיק אֶת הָאוֹר, כָּל הַבְּעָיוֹת, הַסְּבוּכִים וְהַחֹשֶׁךְ שֶׁיֵּשׁ לְאָדָם בְּחַיָּיו, הֵן בְּעַצְמוֹ וְהֵן בְּבֵיתוֹ, הַכֹּל תָּלוּי בַּדִּבּוּר!**

מִסָּפֶר, שֶׁבַּלְוָיָה שֶׁל אֵשֶׁת הַגָּאוֹן רַבִּי שְׁלֹמֹה זַלְמָן אוֹיערבַּאךְ זַצַ"ל, הוּא הִתְבַּטֵּא "אֵינִי צָרִיךְ לְבַקֵּשׁ מְמֻנָּה מִתְּחִילָה, אַף פַּעַם לֹא פָּגַעְתִּי בָּהּ", אַף שֶׁהָיוּ זְקֵנִים מְפֻלָּגִים וְחָיוּ שָׁנִים אֲרֻכּוֹת יַחַד, אַף פַּעַם לֹא הוֹצִיא דִּבּוּר חָרִיף מִפִּיו! דָּבָר זֶה מְפֻרְסָם, כִּי אֵצֶל הָעוֹלָם זֶה דָּבָר חִדּוּשׁ, **אֲבָל בְּעֶצֶם זֶה לֹא אָמוּר לִהְיוֹת חִדּוּשׁ כָּל כָּךְ!**

זוֹ אָמְנָם מַדְרֵגָה, אֲבָל אִם אָדָם הָיָה עוֹבֵד עַל שִׁפּוּר הַדִּבּוּר, מִתְבּוֹנֵן אֵיךְ הוּא מְדַבֵּר, הָיָה זוֹכֶה לָזֶה! אֵין הַכַּוָּנָה שֶׁאַתָּה צָרִיךְ לְבַטֵּל אֶת דַּעְתְּךָ וּלְהַסְכִּים לְכָל דָּבָר, זֶה כִּמְעַט בִּלְתִּי אֶפְשָׁרִי, תָּמִיד יֵשׁ דֵּעוֹת שׁוֹנוֹת, אֲבָל אֵיךְ אַתָּה מַעֲבִיר אֶת זֶה? עִם תּוֹקָפָנוּת וּשְׁתַלְטָנוּת, אוֹ עִם רַכּוּת? כִּי רַק כָּכָה פּוֹעֲלִים!

(מִתּוֹךְ הַשִּׁעוּר הַשָּׁבוּעִי פָּרָשַׁת מִקֵּץ תשפ"ג)

מילואים אצל רבינו

נ יתקתי את השיחה, ומצב הרוח שלי לא היה משהו.

עוד פעם התקשרו מהמשרד הצבאי:

"יש תרגיל חשוב, צריך שתבוא למילואים!"

ברוך השם כבר שנים ארוכות מאז שזכיתי לקבל ספר מספרי רבינו הקדוש, מנער חילוני, נשמה תועה, זכיתי להתקרב אל שמירת התורה והמצוות, בשמחה, כמו שרבינו מלמד אותנו. הכלל - אני כבר רחוק מאד מהקבוצה ההוללת איתה שירתתי בצבא. אני לא מדבר רק על לבוש חיצוני, שכהיום ברוך השם פני מעוטרות בזקן ופיאות, ציציות קדושות תלויות על בגדי ולבוש באופן מלא כבן תורה. אם רק אופיע כך בפני "חברי" מפעם, הריני שם עצמי ללעג ולקלס ממש. אלא גם אל תוככי נפשי, כבר שנים ארוכות שאני מתגורר ביבנאל עיר ברסלב, בין אנ"ש היקרים, שכל שיחם ושיגם בעבודת השם בזה העולם, בעדינות ויישוב הדעת, מה לי כעת ולחבר הנשמות התועות, שעדיין לא זכו להתקרב?!

למזלי, בשלוש הפעמים הקודמות שזה קרה, הרמתי טלפון לאחד ממכרי הקודמים, אחד שעבד במשרדי הבסיס, בקלות הוא העלים את שמי מהרשימה, ונפטרתי שוב לחיים ולשלום.

הפעם הוא סירב.

"תשמע, היום זה לא כמו פעם, כבר בודקים את זה, עם כל הרצון הטוב, ויש לי הרבה רצון לעזור לך ידידי, אך איני יכול, אני מפחד".

לאט לאט התחלתי להבין, כי אם לא יקרה כאן נס, הרי שאמצא את עצמי עוד מעט בשערי המחנה הצבאי, מקבל חזרה את החוויות הלא נעימות ברוחניות שהשארתי אי שם בחיי הישנים לפני החזרה בתשובה.

כשסיפרתי לאשתי על העניין, היא דחפה אותי לגשת אל מוהרא"ש ז"ל, ולספר לו דברים כהוויתן ולבקש את ברכת קדשו.

מוהרא"ש הקשיב ואז פנה אלי:

"גש לחנות ההפצה, ותמלא את ידיך בספרי שו"ת ברסלב, ולך אל המילואים כשלנגד עיניך המשימה - הפצת אור רבינו ז"ל לכל מכריך מפעם, ותראה בעזרת השם ישועה!".

אודה ואבוש, התשובה העמיסה עלי עוד אבן כבדה...

"מה לי ולהפצה?"... עדיין לא זכיתי לשבור את המניעות הכבדות על מלאכת קודש זאת, אף פעם אחת לפני כן לא זכיתי לצאת להפצת ספרי רבינו.

אבל מוהרא"ש ציווה, עושים.

הגיע יום ההתייצבות, הגעתי לשערי המחנה עם רכב, מלא בחבילותי האישיות, וכמה ארגזים של שו"ת ברסלב, לעשות רצון צדיק.

מיד ננעצו בי העינים... "זה הוא?!" ראיתי רשום על המבטים המתפלאים של המילואומניקים... במבוכה גדולה התחלתי לפרק את הארגזים ולהציע ל"חברי" הישנים מהספרים.

בחיוכים, חלקם בצחוק ממש, לקחו את הספרים ודחפו לתוך התרמיל הצבאי הענק.

התחלנו את האימון.

בערב, לאחר הליכה ארוכה, הגענו לגבעה אחת, שם ניתן לנו מנוחה מהמאמץ. כל אחד תפס את הפינה שלו וניסה להעביר את הזמן.

אחד אחרי השני הם נזכרו, שהנה בתוך התיק הגדול יש חומר קריאה שהביא החבר ש"בטח עבר עליו משהו", הספרים נשלפו, וכל הגבעה מלאה אור, דף אחר דף הם קראו בשקיקה את מענה הצדיק הקדוש לכל שאלה של כל בר ישראל, כידוע שו"ת ברסלב חודר ויורד לכל המצבים והקשיים של אנשים מכל שכבות העם.

ואז התחלתי להבין את גודל השליחות, בימים הבאים ניגשו אלי כמה והתחילו לשאול ולברר מה הם הספרים האלו, מי כתב אותם וכו'.

ובאופן פלא, לאחר ימים ספורים נקראתי אל המשרד: "תשמע צדיק, זה לא המקום שלך פה, לך, לך הביתה"...

לאט לאט התחלתי להבין, כי אם לא יקרה כאן נס, הרי שאמצא את עצמי עוד מעט בשערי המחנה הצבאי, מקבל חזרה את החוויות הלא נעימות ברוחניות שהשארתי אי שם בחיי הישנים לפני החזרה בתשובה.

חַיֵּי רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ

פֶּרֶק י"ג

שָׁבוּעַ בְּלִי גַּשְׁמִיּוּת

"גּוּט שַׁבָּת! גּוּט שַׁבָּת!" הִפְרִיחַ רַבִּי אֶפְרַיִם בְּרָכָה לְבָבִית לַחֲלַל הַבַּיִת.

פָּנָיו מְאִירוֹת, רוּחוֹ מְרוֹמֶמֶת, שַׁבָּת הַיּוֹם לַה'!

אֵין עֲסָקִים, אֵין מְלָאכָה, רַק לְהִתְעַנֵּג לִכְבוֹד ה' וְשַׁבָּת הַמַּלְכָּה...

נֵרוֹת הַשַּׁבָּת הַקְּדוֹשׁוֹת שֶׁנִּצְבוּ בְּתוֹךְ פְּמוֹטוֹת הַכֶּסֶף הַמַּבְרִיקוֹת, שָׂלְחוּ אֶת אוֹרָם הַמְּחַמֵּם עַל פְּנֵי הַשֻּׁלְחָן, שֶׁהָיָה עָרוּךְ בְּהָדָר וּבְשֶׁפַע.

בֵּין כָּל הַמְּסִבִּים יָשַׁב רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ, פָּנָיו מְלֵאִים אוֹר, וְחִיּוּךְ אֲצִילִי נָסוּךְ עַל תָּוֵי הַפָּנִים הַקְּדוֹשׁוֹת.

סָאשְׁיֶא הַצַּדֶּקֶת, אִשְׁתּוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ, בָּחֲנָה אֶת בַּעֲלָהּ הַקָּדוֹשׁ וְנִסְתָּה לְהָבִין מַה הַרְגָּשָׁתוֹ.

לֹא, הוּא אֵינוֹ חוֹלֶה חַס וְשָׁלוֹם, רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ צָם!

וְלֹא רַק מִיּוֹם שִׁשִּׁי בַּבֹּקֶר... מֵאָז צֵאת הַשַּׁבָּת הָאַחֲרוֹנָה, לְפָנֵי שָׁבוּעַ, לֹא הִכְנִיס לְפִיו שׁוּם אֹכֶל אוֹ שְׁתִיָּה! וְרַק הִיא, מִבֵּין כָּל הַמְּסִבִּים סְבִיב הַשֻּׁלְחָן, יָדְעָה מִכָּךְ.

שָׁבוּעַ שָׁלֵם, שֶׁבּוֹ לְגַשְׁמִיּוּת הָעוֹלָם הַזֶּה אֵין שׁוּם שְׁלִיטָה עַל הַדְּמוּת הַקְּדוֹשָׁה הַזּוֹ.

וְלֹא רַק זֶה, הוּא גַּם לֹא הֵכִין לְעַצְמוֹ אֵיזֶה כּוֹס חָלָב אוֹ עוּגָה טוֹבָה לִשְׁבֹּר אֶת הַצּוֹם, כְּלוּם.

רַק עוֹד מְעַט יְקַדֵּשׁ עַל הַיַּיִן בְּמִתִינוּת וּבְהִתְלַהֲבוּת, וּבְתְנוּעוֹת עֲדִינוֹת יַתְחִיל אֶת הַסְּעוּדָה, כְּאִלּוּ עָבַר עָלָיו שָׁבוּעַ רָגִיל...

סָאשְׁיֶא אֵינָהּ מַרְאָה דְּאָגָה עַל פָּנֶיהָ, הֵן שַׁבָּת הַיּוֹם! וְגַם - אָסוּר שֶׁאַף אֶחָד יֵדַע מִכָּךְ!

רַק שַׁבָּת אֶחָד, תּוֹךְ כְּדֵי עֲבוֹדַת הַקֹּדֶשׁ, קָרַס רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ מֵרֹב חֻלְשָׁה, כָּל בְּנֵי הַבַּיִת נֶחְרְדוּ אֵלָיו בְּדְאָגָה "מַה קָרָה?!", אַךְ הִיא הִצְלִיחָה לְהִתְחַמֵּק וְלֹא לְסַפֵּר אֶת הַסּוֹד הַקָּדוֹשׁ שֶׁל בַּעֲלָהּ.

כָּכָה עָשָׂה רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה שָׁבוּעוֹת, וְלִכְעָמִים אֲפִלּוּ בְּרֶצֶף שָׁבוּעַ אַחַר שָׁבוּעַ! בַּל נִשְׁכַּח שֶׁרַבֵּנוּ, עִם מַדְרֵגוֹתָיו הַנִּשְׂגָּבוֹת שֶׁאִי אֶפְשָׁר לָנוּ לְתָאֵר בִּכְלָל, הָיָה עֲדַיִן רַךְ וְצָעִיר בְּשָׁנִים, שֶׁהָיָה רָגִיל בְּתַפְנוּקִים מִיַּלְדוּתוֹ.

רַבִּי שִׁמְעוֹן נִבְהָל

אִישׁ לֹא יָדַע וְאִישׁ לֹא הֶעֱלָה בְּדַעְתּוֹ כִּי הָאַבְרֵךְ הַצָּעִיר, חֲתָנוֹ שֶׁל רַבִּי אֶפְרַיִם, מִתְהַלֵּךְ בְּהַשָּׂגוֹת גְּבוֹהוֹת, וּמִסְתַּגֵּף כְּמִנְהַג צַדִּיקִים עֶלְיוֹנִים.

מִלְּבַד רַבִּי שִׁמְעוֹן.

כַּמֻּסָּפָר בִּפְרָקִים קוֹדְמִים, רַק עִם רַבִּי שִׁמְעוֹן הִמְתִּיק רַבֵּנוּ וְגִלָּה אֶת סוֹד עֲבוֹדַת ה' שֶׁלּוֹ.

מִדֵּי פַּעַם מַגִּיעַ רַבִּי שִׁמְעוֹן לְבֵיתוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ, עוֹצֵר לִשְׁנֵיָּה וּמִתְכּוֹנֵן בְּחֶרְדַּת קֹדֶשׁ לִפְגֹּשׁ אֶת רַבֵּנוּ. בְּתוֹךְ הַבַּיִת יְזָכֶּה לִזְכוּת נְדִירָה:

לְשַׁמֵּשׁ אֶת הַצַּדִּיק הַנִּסְתָּר מִכָּל הָעוֹלָם.

וּבְנָתַיִם הוּא זוֹכֶה וְחוֹטֵף אֶת הַזְּכוּת הַנְּדִירָה, וְלֹא רַק זֶה, רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ הִרְעִיף עָלָיו דְּבוּרֵי הִתְחַזְּקוּת נִפְלָאִים, וְהִלְהִיב אֶת לִבּוֹ לַעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

יוֹם אֶחָד נִכְנַס רַבִּי שִׁמְעוֹן בְּיִרְאַת הַכָּבוֹד לְחַדְרוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ, וְנֶחְרַד לְמַרְאֵה עֵינָיו! ---

דָּם!

דָּם יוֹצֵא מֵהָאַף וּשְׁתֵּי עֵינָיו שֶׁל רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ!

הוּא מִיָּד הֵבִין אֶת הַסִּבָּה, הָאַבְרֵךְ הַצַּדִּיק וְהָרַךְ צָם כְּבָר מְמוּצָאֵי שַׁבָּת, וְהִגִּיעַ עַכְשָׁו כְּבָר יוֹם רְבִיעִי,

וְשׁוּם אֹכֶל אוֹ שְׁתִיָּה לֹא נִכְנָס לְפִיו!

רַבִּי שִׁמְעוֹן נִבְהַל וְרָצָה שֶׁרַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ יֹאכַל מִיָּד, הוּא הֵחֵל לְצַעֵק וְכִמְעַט פָּרַס לְכָל בְּנֵי הַבַּיִת עַל הַצּוֹם וְהַסִּגּוּפִים הַסּוֹדִיִּים...

רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ בְּחָכְמָתוֹ הָעֲצוּמָה חִיֵּךְ אֲלָיו:

"אַל תִּבָּהֵל ר' שִׁמְעוֹן, כָּךְ הוּא הַדֶּרֶךְ - בְּאֶמְצַע הַשָּׁבוּעַ הַתַּעֲנִית קָשָׁה יוֹתֵר, תְּרָאֶה שֶׁמָּחָר יִהְיֶה לִי יוֹתֵר קַל".

רַבִּי שִׁמְעוֹן הִכִּירַ אֶת עַצְמוֹ לִשְׁתֹּק, הֲרֵי הוּא נִשְׁבָּע לְרַבֵּנוּ שֶׁלֹּא יְגַלֶּה אֶת סוֹדוֹ. וְכָכָה הִצְלִיחַ רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ לַעֲבֹר עוֹד שָׁבוּעַ בִּשְׁבִירַת תַּאֲוֹוֹת הַגּוּף, מִבְּלִי שֶׁאַף אֶחָד יֵדַע, בִּלְתִּי לַהַשֵּׁם לְבַדּוֹ.

וּבְיוֹם שִׁשִּׁי, הָלַךְ רַבֵּנוּ לְהִטָּהֵר בַּמִּקְוֶה לִקְרַאת הַשַּׁבָּת הַמַּלְכָּה, בְּחֵן וּבְאֲצִילוּת עָשָׂה אֶת עֲבוֹדָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה בְּטִבְילוֹת רַבּוֹת, בְּיִחוּד שְׁמוֹת הַקְּדוֹשִׁים וּבַעֲבוֹדָה טְמִירָה וְנֶעֱלָמֶת, מֻשָּׁךְ שְׁעָתַיִם! אֲפִלּוּ אָדָם בָּרִיא, שֶׁלֹּא וְתֵר עַל אֲרוּחָה אַחַת בִּימֵי הַשָּׁבוּעַ שֶׁחָלַף - לֹא הָיָה מְסֻגָּל לְכָךְ.

סִפּוּרֵי תִּפְלָה

הַתַּנָּא שֶׁבָּנָה בַּיִת!

"אֵיזֶה בַּיִת יָפֶה!" אָמַר שִׁמְעוֹן לַחֲבֵרוֹ.

"אָה הַבַּיִת הַהוּא שָׁם? זֶה לֹא סְתָם בַּיִת!" עָנָה חָנָן.

"כָּךְ? מַה מְיֻחָד בּוֹ?" הִתְפַּלֵּא שִׁמְעוֹן.

"אֶת הַתְּקָרָה לַבַּיִת הַזֶּה בָּנָה הַתַּנָּא הַקָּדוֹשׁ רַבִּי חֲנִינָא בֶּן דּוֹסָא!"

עַכְשָׁו כְּבָר מַמָּשׁ הִתְפַּלֵּא שִׁמְעוֹן: "רַבִּי חֲנִינָא?! הֲרֵי הוּא תַּנָּא, יוֹשֵׁב וְעוֹסֵק בְּתוֹרָה בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה, הוּא "בָּנָה" תִּקְרָה שֶׁל בַּיִת?! הַיִתָּכֵן?".

"כֵּן כֵּן" הִתְעַקֵּשׁ חָנָן, "אֲבָל לֹא עִם פַּטִּישׁ וּמַסְמְרִים, אֶת הַבַּיִת הַזֶּה בָּנָה רַבִּי חֲנִינָא בִּתְפִלּוֹתָיו!"

"נִשְׁמָע מְעַנְיֵן מְאֹד, מַה הַסִּפּוּר שֶׁל הַבַּיִת הַזֶּה חָנָן?"

•

"רַבִּי קָדוֹשׁ אֲנִי חַיֶּבֶת יְשׁוּעָה!" עָמְדָה הָאִשָּׁה בְּיִרְאַת הַכָּבוֹד מוּל הַתַּנָּא רַבִּי חֲנִינָא בֶּן דּוֹסָא, וּבְקוֹלָהּ נִשְׁמַע צַעַר גָּדוֹל.

"מַדּוּעַ הִגַּדְתְּ עֲצוּבָה?" שָׁאַל הַתַּנָּא בְּרַחְמָנוּת.

"רַבִּי, בָּנִיתִי בַּיִת חָדָשׁ, כָּל כָּךְ שָׂמַחְנוּ סוֹף סוֹף לְהִכָּנֵס וְלָגוּר שָׁם, וְהִנֵּה שֹׁד וָשֶׁבֶר –

בַּעַל הַמְּלָאכָה שֶׁהָיָה אָמוּר לִבְנוֹת לָנוּ אֶת הַגַּג לַבַּיִת הֶחָדָשׁ, הֵבִיא קוֹרוֹת עֵץ - מֵהֶם עוֹשִׂים אֶת הַגַּג - אֲבָל לֹא בַּמִּדָּה הַנְּכוֹנָה, הֵם קְטַנִּים מִדַּי וְאֵינָם מַגִּיעִים מִצַּד לְצַד, יֵשׁ חֹר גָּדוֹל בַּתִּקְרָה, עוֹד מְעַט יָבוֹא גֶּשֶׁם, וְיַרְטִיב לָנוּ אֶת הַבַּיִת וְכָל מַה שֶּׁבְּתוֹכוֹ! מַה נַּעֲשֶׂה?!"

שָׁאַל אוֹתָהּ הַצַּדִּיק: "מַה הַשֵּׁם שֶׁלָּךְ?"

"שְׁמִי הוּא אַיְכוּ" עָנְתָה הָאִשָּׁה.

אָמַר לָהּ הַצַּדִּיק: "אַיְכוּ, אֲנִי מִתְפַּלֵּל שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יַעֲשֶׂה שֶׁהַתִּקְרָה שֶׁלָּךְ תִּגְדַּל וְתִהְיֶה בְּדִיּוּק בַּגֹּדֶל הַמַּתְאִים שֶׁל הַבַּיִת!"...

'אַיְכוּ' אָמְרָה אִמָּן כְּשֶׁהִיא נִרְגֶּשֶׁת מְאֹד, הִיא מַאֲמִינָה בְּכָל לְבָבָהּ שֶׁאִם הַצַּדִּיק מִתְפַּלֵּל - זֶה יִתְקַיֵּם בְּוַדַּאי! וְאָכֵן, הִיא מַגִּיעָה אֶל הַבַּיִת הֶחָדָשׁ, וְאוֹמֶרֶת לַפּוֹעֲלִים הַבּוֹנִים אֶת הַבַּיִת: "תְּנַסּוּ שׁוּב לָשִׂים אֶת הַתִּקְרָה, בְּוַדַּאי שֶׁהִיא עַכְשָׁו תַּתְאִים לַמִּדּוֹת שֶׁל הַבַּיִת!"... הַפּוֹעֲלִים מִסְתַּכְּלִים עָלֶיהָ וְצוֹחֲקִים: "וְכִי אַתְּ חוֹשֶׁבֶת שֶׁפִּתְאוֹם הֵם גָּדְלוּ?!"... וּבְצָחוֹק גָּדוֹל הֵם נִסּוּ שׁוּב לָשִׂים אֶת קוֹרוֹת הַתִּקְרָה - וְהֵם לֹא הֶאֱמִינוּ לְמַרְאֵה עֵינֵיהֶם: הַתִּקְרָה מַתְאִימָה לַבַּיִת!

"אָמַרְתִּי לָכֶם?" אָמְרָה 'אַיְכוּ' הָאִשָּׁה, "אִם הַצַּדִּיק הִתְפַּלֵּל לְהַשֵּׁם - זֶה בְּוַדַּאי מִתְקַיֵּם!"...

וּמֵאָז, בְּכָל פַּעַם שֶׁעָבְרוּ אֲנָשִׁים לְיַד הַבַּיִת, הָיוּ אוֹמְרִים: "זֶה הַבַּיִת שֶׁרַבִּי חֲנִינָא בֶּן דּוֹסָא עָשָׂה לוֹ תְּקָרָה בְּתְפִלּוֹתָיו!"...

וְאַתֶּם יוֹדְעִים, יְלָדִים יְקָרִים? אָמְנָם הַסִּפּוּר הַזֶּה הָיָה לִפְנֵי שָׁנִים רַבּוֹת, אֲבָל כָּמוֹהוּ יֵשׁ עוֹד הַרְבֵּה סִפּוּרִים עַל צַדִּיקִים שֶׁהִתְפַּלְּלוּ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ - וְהֵם רָאוּ נִסִּים נִפְלָאִים! וְלֹא רַק צַדִּיקִים כָּאֵלֶּה גְּדוֹלִים - גַּם כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאִתָּנוּ יָכוֹל לִזְכּוֹת לָזֶה!

וַאֲפִלּוּ בַּדּוֹר שֶׁלָּנוּ, לִפְנֵי לֹא הַרְבֵּה זְמַן, רָאִינוּ כָּזֹאת בְּמוֹ עֵינֵינוּ: בָּעֲיָרָה אוּמָן, קָרוֹב מְאֹד לְצִיּוֹן רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ, עוֹמֵד הַבִּנְיָן הַגָּדוֹל 'קְלוֹיְז מוֹהֲרָא"שׁ', וּבַפַּעַם הָרִאשׁוֹנָה שֶׁנִּכְנְסוּ לְהִתְפַּלֵּל בּוֹ, אָמַר מוֹרֵנוּ הָרַב הַצַּדִּיק שְׁלִיטָ"א, שֶׁגַּם הַבִּנְיָן הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה הוּא "בַּיִת שֶׁנִּבְנָה עַל יְדֵי תְּפִלּוֹת", הֵן הַתְּפִלּוֹת שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, שֶׁעַדַיִן מַמְשִׁיכִים לְהִתְפַּלֵּל שֶׁנִּזְכֶּה לִרְאוֹת בְּהַשְׁלָמַת בִּנְיָנוֹ, וּבְמֻיָּחָד הַתְּפִלּוֹת הָרַבּוֹת שֶׁל מוֹרֵנוּ שְׁלִיטָ"א, וּבְוַדַּאי גַּם עַל זֶה אֲנַחְנוּ מַצְבִּיעִים וְאוֹמְרִים: "זֶה הַבַּיִת שֶׁבָּנוּ מוֹרֵנוּ שְׁלִיטָ"א וְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ בִּתְפִלּוֹתֵיהֶם!"...

"עֶרֶב אֶחָד, לִפְנֵי שֶׁהָלַכְתִּי לִישׁוֹן, אַבָּא שֶׁלִּי רָצָה לְהָכִין לִי שְׁתִיָּה בַּבַּקְבּוּק שֶׁלִּי, אֲבָל לֹא מָצְאנוּ אוֹתוֹ... חִפַּשְׂנוּ וְחִפַּשְׂנוּ, וְלֹא מָצָאנוּ, וְגַם אֵין לָנוּ בַּקְבּוּק אַחֵר. וְאָז נִזְכְּרנוּ שֶׁלֹּא הִתְפַּלַּלְנוּ עַל זֶה, וּמִיָּד הִתְחַלְנוּ לְהִתְפַּלֵּל עַל זֶה בְּיַחַד - שֶׁנִּמְצָא אֶת הַבַּקְבּוּק, וְגַם אָמַרְנוּ "אֶלְהָא דְּמֵאִיר עֲנֵנִי" כַּמָּה פְּעָמִים, וּבְתוֹךְ פָּחוֹת מִדַּקָּה פִּתְאוֹם מָצָאנוּ אֶת זֶה מֻסְתָּר בְּתוֹךְ הָעֲגָלָה שֶׁל אַחוֹתִי, וְשָׂמַחְתִּי מְאֹד מְאֹד; תּוֹדָה רַבָּה לְהִ' יִתְבָּרַךְ!"

חַיָּה ל. ב. "צַעַר אוֹהֲרָא"שׁ",
יַהְנְעֶלֶס עִיר הַקֹּדֶשׁ

נֶאֱבְדוּ לִי הַדְּמֵי חֲנָכָּה שֶׁקִּבַּלְתִּי, וְזֶה מְאֹד צַעַר אוֹתִי, חִפַּשְׂתִּי חִפַּשְׂתִּי וְלֹא מָצָאתִי, אָז הִתְפַּלַּלְתִּי לְהַשֵּׁם וּפִתְאוֹם אִמָּא שֶׁלִּי מָצְאָה אֶת זֶה מִתַּחַת לָרֶכֶב.

אַהֲרֹנִי שַׁאלְרף, יַהְנְעֶלֶס עִיר הַקֹּדֶשׁ

בְּחֲנָכָּה רָצִיתִי מְאֹד שֶׁתִּהְיֶה לִי מְנוֹרָה לְהַדְלִיק בָּהּ, אַבָּא שֶׁלִּי חִפֵּשׂ בְּכָל הַחֲנוּיוֹת בָּאֵזוֹר שֶׁלָּנוּ וְהַכֹּל כְּבָר נִגְמַר, אָז בְּיוֹם הָרִאשׁוֹן שֶׁל חֲנָכָּה הִתְפַּלַּלְנוּ יַחַד בַּמְּנוֹרָה שֶׁל אַבָּא שֶׁלִּי שֶׁיִּהְיֶה לִי גַּם מְנוֹרָה, וּבְאַחַד הַיָּמִים אַבָּא שֶׁלִּי נִכְנַס לַחֲנוּת אַחֶרֶת שֶׁלֹּא חָשַׁב בְּכְלָל שֶׁאָמוּר לִהְיוֹת שָׁם מְנוֹרוֹת שֶׁל חֲנָכָּה, וּבֶאֱמֶת הָיָה לָהֶם!

נ. י. פ.

מְגִלָּה שֶׁל חֲצוֹת

1

מַדּוּעַ הָרִצְפָּה מְלֵאָה בִּטְפּוֹת שֶׁל חֵלֶב?
מַה עָשָׂה מוֹהֵרָא"שׁ בִּשְׁבִיל לְקַיֵּם אֶת רְצוֹן רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ, בְּלִי לְהַפְרִיעַ לְאָבִיו לָנוּחַ?

שיחה מחידה

לְאֵיזוֹ אִמְרָה שֶׁל רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ רוֹמֵז הַצִּיּוּר?

מכניסים את רבינו הביתה!

הביאו ברכה לביתכם!
עם מגזין השבוע של כל המשפחה

מרתק ומחזק לכל המשפחה!

להצטרפות לתכנית המנויים:
053.483.3424

עיר ברסלב